

MARIUS VON MAYENBURG

ATEŞ YÜZLÜ

[Feuergesicht]

Türkçesi:
Sibel Arslan Yeşilay

KİŞİLER:

BABA
ANNE
OLGA
KURT
PAUL

KURT Ben doğumumu hatırlayabiliyorum.

OLGA Hatırlayamazsın

KURT Hatırlayabilirim.

OLGA Ben bile senin doğumunu hatırlamıyorum.

KURT Sen orda değildin ki.

OLGA En kötüsünden kurtardım kendimi. Hepsi arkamda kaldı. Bunun çoktan geçip gittiğini düşünüyorum son kez. Annenin bir parçası olduğun ilk felaketten kurtulursun. Sonra küçültücü şeyler gelir, emzikli bebeğin, sümüklü yaratığın resimleri. Anne, memesinin ucunu vücudunun açık bulduğu bir yerine doğru iter, aynı anda tüm öteki açıklıklarından katı ve sıvı bir şeyler fışkırtırsın. Seni küçümsemek için, tıpkı bir bayrak gibi boğazına kadar naylonlara sarıp sarmalarlar. Pislikten kurtulmak istediğin için bağırdığın zaman da, boğuluncaya, sesin kesilinceye kadar ağzına yeni pislikler tıkarlar. Bu daha başlangıçtır. Ben bütün bunları arkamda bıraktım.

(Aile yemek yemektedir.)

KURT Aranızda yaralanan var mı?

BABA Hayır. Siz mi yaralandınız?

KURT Tuvalet kan içinde. Yerdeki fayanslara akmış, sonra biri de ayakkabısıyla üstüne basmış.

BABA Aman! *(Çatal ve bıçağı elinden bırakır.)*

OLGA Ben yapmadım.

KURT Ne oldu?

BABA Kimin ayağında kan izi var?

ANNE Bendim.

KURT Hasta mısın? Hasta mı?

ANNE Normal bir şey bu.

KURT Bunda normal bir taraf göremiyorum ben.

ANNE Bunu bilmen lazım.

KURT Neyi?

(Baba boynundaki peçeteyi çeker alır)

BABA Yeter. Yemek bitti. Şimdi sıra hijyende, öyle mi!

ANNE Ama bilmiyorsa, ona açıklamak lazım, değil mi?

KURT Neyi bilmiyormuşum?

BABA İyice temizlemiş olsaydın, şimdi bu salakça soruların sormasına gerek kalmayacaktı.

KURT Tamam, hiçbir şeyi bilmek istemiyorum artık.

OLGA Kadınlar ayda bir kere kanama geçirirler, sana daha önce göstermiştim ya. Onda da öyle olmuş.

ANNE Sen burnunu sokma bu işe.

OLGA Çoktan biliyor zaten. Sadece korkmuş o kadar.

BABA Korkmayıp da ne yapsın? Tuvalete gidiyorsun, bir de bakıyorsun ki fayanslar kan revan içinde.

KURT Tamam kesin şunu.

ANNE (Aynı anda Baba'ya) Öyle deme. Oldu bir kere.

BABA Hoşumuza mı gitmesi lazım bunun? Hoşumuza mı gittiğini düşünüyorsun?

ANNE (Kurt'a) Bu yaşta daha bunu da bilmiyorsan...

BABA Aslında bilmesi lazım tabii, böyle bir evde.

KURT Hiçbir şey bilmek istemiyorum

(Ayağa kalkar ve çıkar)

ANNE Yemeğini yemelisin.

KURT Hiçbir şey yapmak zorunda değilim.

OLGA Sona kaldınız.

(Kurt'u takip eder)

ANNE Nesi var bunların?

BABA Hiç olmazsa şimdi temizle bari.

KURT Hepsini denedim. Benzin, tutkal, terebentin, gaz. Güherçile, kükürt ve şekerle deneyler yaptım. Bir kibrit kutusundan bomba yapabilirim sana. Binlerce yolu var bunun. Yalnız sıkıca sarmak lazım. Sıkıca sarmak.

OLGA En kötüsünden kurtuldum, hepsini unutmak isti-

yorum. Birden kafan aydınlanır, beden hafifleyiverir. Onların dizden aşağısına değil, yüzlerine bakmaya başlarsın. Ve eğer vurmanı gerektiren bir durum olursa, rahatça vurursun suratlarının ortasına.

(Kurt, Olga'nın yatağına gider)

KURT Olga. Az önce bir rüya gördüm. Doğum meselesi açıklığa kavuştu. Bir korku tüneli gördüm rüyamda, bir vagona oturuyorum, birden hareket ediyor, bir kapıya çarpıyor ve kapı açılıyor, her yer karanlık, sonra hayalet mankenlerin gözlerindeki rengarenk ampuller yanıyor, bebekler motorların üstünde, küf kokuyor. Ama şimdi hiçbir şey bilmiyorum.

OLGA Neyin var. İstemiyorum. Ben uyuyacağım.

KURT Baksana, vagon dışarı doğru fırlayıp etraf birden aydınlanınca, benim gözlerim kamaşınca bu doğum mu, yoksa sonrası mı?

OLGA Sen hâlâ uyuyorsun. Gel, uzan şuraya.

(Kurt Olga'nın yanına uzanır.) Sırlıklam olmuşsun.

KURT Bu doğum suyu. Sana deminden beri anlatıyoruz ya. Sen hâlâ uyuyorsun tabii.

OLGA Şu doğum işini bırak artık. Çok eskidendi bu. O zaman biz taş devri insanlarıydık.

(Kurt korkar.)

KURT Karnın ne kadar yumuşak.

OLGA Evet. (Kurt ağlar) Ağlamana gerek yok küçüğüm. Herkesin karnı yumuşaktır.

KURT Unuttum. Şimdi her şeyi unuttum ben.

OLGA Hiç önemli değil. Doğumunu unutabilirsin, buna ihtiyacın yok.

ANNE Sana söylemek istediğim bir şey var.

OLGA Hayır, söyleme.

ANNE Sen neredeyse yetişkin bir kadın sayılırsın.

OLGA Anne! Böyle konuşmalar istemiyorum.

ANNE Ama ben böyle bir konuşma yapmak istiyorum,

çünkü bir anne olarak bunu sana söylemek benim için çok önemli. Ve bir kız çocuğu olarak bunu dinlemen senin için daha da önemli. Kadın kadına.

OLGA Biliyorum.

ANNE Erkekler yalnızca bir tek şey ister.

OLGA Evet. Beni.

ANNE Ne?

OLGA Bütün erkekler yalnızca beni istiyor. Bu yüzden de dikkat etmek lazım, çünkü kendisine baktığım bir erkek hemen donunu indirip benimle çiftleşebilir. Bunu ben ona bakana kadar yapabilir. Ben bu konuda daha önce konuştum. Hem de babamla.

ANNE Öyle mi? Ama ben sana başka bir şey söyleyeceğim. Bir kere çok sıskasın ve bütün erkekler de seni istemez. Ama bir erkeğin seni becermesine izin verdiğin zaman, ki bu sıskalıkla böyle bir fırsatı kaçırmaya çağını sanıyorum, buna hazırlıklı olmalısın. Bu yüzden kadın kadına konuşmamız lazım seninle. Yoksa çocuğunla kalakalırsın ortalıkta, kimse istemez böyle bir şeyi, bu durumda pahalıya patlarsın, tabii bize.

(Banyoda)

OLGA Niye öyle bakıyorsun?

KURT Bakmıyorum.

OLGA Yeni aldım bu bluzu.

KURT Öyle mi?

OLGA Bu likra bluz. Hoşuna gitti mi?

KURT Bilmiyorum.

OLGA Neden öyle bakıyorsun?

KURT Likra ne demek bilmiyorum.

OLGA Traş olmalısın.

KURT Hiçbir şey yapmak zorunda değilim.

OLGA Yüzünde kıllar var. Suratının tam ortasında kıllar çıkmış. Aynaya baksana.

KURT Hiçbir şey görünmüyor.

OLGA Bu çok önemli bir an. Sakallarını sabunlayacağım.
KURT Onlarla uğraşmak istemiyorum. Babalar gibi kokmak istemiyorum. Hayır.

OLGA Sen Kurt gibi kokuyorsun, ama böyle kıllı bir suratla hasta gibi görünüyorsun. Bunlar yok edilmeli, bu kıllar, bu yavaş yavaş çıkıp uzayan kıllar. Otur şuraya.

(Kurt'u bir tabureye oturtur ve yüzüne traş köpüğü sürmeye başlar)

KURT Ama yalnızca bir defa.

OLGA Çenenin kapa, yoksa dilini de köpürtürüm. Niye bana öyle bakıyordun demin?

KURT Konuşmasam daha iyi olacak galiba.

OLGA Doğru. Şimdi ben konuşuyorum. Bana öyle baktın, çünkü nerdeyse üstesinden gelmiştin. Çünkü benimki gibi bir kadın vücudunun ne işe yaradığı konusunda düşünmeye başladın. Bacaklarının arasında buna uygun olan şeyin... kıpırdama... idrarını klozete püskürtmekten başka işlere de yaradığının farkına vardın. Bu da kasıklarında başlayan yeni bir his. Ben likra bluz giydiğim için göbeğimin dümdüz olduğunu gördün. Sakin ol. Bu senin gözüne çarptı, gözün sayesinde de doğruca orana. Bu önemli bir olaydı. İşte bu yüzden ablan olarak benim böyle dikilip sakalını kesmem çok mantıklı, bu senin erkeklige ilk adımın.

KURT Köpük kurudu. Yüzümü kazıyıp duruyorsun.

OLGA Tamam, bitti.

ANNE Uyandın mı?

BABA Ha?

ANNE Ne oldu?

BABA Hiç.

~~ANNE~~ O zaman niye yatakta oturuyorsun, ışık gözüme geliyor.

- BABA Uyku tutmadı.
- ANNE Biraz benimle yatmak ister misin? Rahatlırsın.
- BABA Daha sonuna kadar okumadım.
- ANNE Aman...
- BABA Bugün bitireceğim. Ara vermek istemiyorum.
Uzun sürmez.
- ANNE Yarın okursun.
- BABA Yarın geç olur. Aslında şimdi bile çok geç.
- ANNE Ne için?
- BABA Saat on iki olmuş. Yani artık yarın oldu. Tarihi bugünkü değil. Şimdi dışarıda çoktan yarınki gazeteyi satıyorlardır. Bir sürü lokalde insanlar haberleri okuyorlardır. Bense şimdi burda yatakta oturmuş, sanki bütün bunlar beni ilgilendirmiyormuş gibi davranıyorum.
- ANNE Gecenin yarısında seni bu kadar ilgilendiren önemli şey nedir acaba?
- BABA Dagmar Es. On dokuz yaşında. Fahişe, öldürülmüş. Üzerindeki darp izlerinden anlaşıldığına göre...
- ANNE Uykuya dalarken kimin umurunda ki bu?
- BABA Benim. Ben öğrenmek istiyorum.
- ANNE Ne kadar kabasın, bırak da uyuyayım.
- BABA Ben haftalardır takip ediyorum bu olayı. Dagmar Es üçüncü kurban.
- ANNE Ben yatağımızda Dagmar Es'in adını duymak istemiyorum. İşte... *(Gazeteyi alır, yırtar)* Böylece ara vermiş oldun.
- BABA Ah. Ama çok dikkatsizsin. Bu bir hatalı bir davranış.
(Gazete parçalarını toplamaya başlar)
- ANNE Sen hastasın.
- BABA Gece yarısı seninle kavga etmek istemiyorum.
(Gazete parçalarıyla çıkar)
- ANNE Hans. Hans? Ne yapıyorsun?

- BABA *(Dışarıdan)* Gazete okuyorum.
(Kurt dişlerini fırçalar, Anne soyunur ve süngerle sabunlanmaya başlar. Kurt ağzını çalkalar)
- ANNE Ne var?
- KURT Ben bunu görmek istemiyorum.
- ANNE Ben senin annemin.
- KURT Öyle.
- ANNE Biz bir aileyiz.
- KURT Sen olabilirsin. Ama ben değilim.
- ANNE Utanıyor musun? O zaman başka tarafa bak.
- KURT Başka tarafa da bakabilirim. Ama sen banyoda, çırılçıplak yanımda dikiliyor, bacaklarının arasını sabunluyorsun.
- ANNE Yıkıyorum. Bu çok normal.
- KURT Senin yaptığın her şey normaldir zaten, neyin normal olup neyin olmadığını sen söylersin, annesin ya.
- ANNE Böyle davranma. Merak etme sana bir şey yapmam.
- KURT Annem olman yetmezmiş gibi bir de kadın olmak istiyorsun.
- ANNE Onun doğumu: önce sol ayağı çıkmıştı, ama her iki eliyle karnıma yapışmıştı. Onu çekip çıkarırlarken içimde ne varsa söküp alacaklar sanmıştım. Kulağıma haykırdılar, dayan, dayan, bebek, diye, ama ben hangi bebek olduğunu bilmiyordum. Daha sonra onu gördüğüm zaman, ağzını kapamıştı ve gözlerini yummuştu. Uyumadığını biliyordum. İlk günlerde gözünü hiç açmadı. Kirpiklerini yukarı kaldırdılar, göz bebeklerine ışık tuttular. O zaman soğuk soğuk ışığa baktı ve ağlamadı. Hâlâ da öyledir.
- KURT Bütün bu pislikle hiç işim olmaz benim.
- OLGA Olmalı ama... Yoksa kimse yüzüne bakmaz. Ben bile bakmam.
- KURT Ama sen öyle değilsin. Öyle hasta.

OLGA Öyle hasta olan yalnızca yaşlılar. Ama biz de bir zaman sonra öyle olacağız. Bunu engelleyemeyiz, herkes yetişkin olur, bir zaman sonra.

KURT Ben ölü olmayı tercih ederim ya da sarhoş.

OLGA Mutlu olmak yerine, ha. En kötü şey değil bu. Bak.

(Elimi Kurt'un pantolonuna sokar)

KURT Ne yapıyorsun?

OLGA Kötü mü?

KURT Hayır.

OLGA Eğer ayakta duramıyorsan buraya yaslan.

(Baba gazete okur, Olga dalıp gitmiştir)

BABA İşte! Bir tane daha!

OLGA Ne bağıriyorsun?

BABA Bu inanılmaz bir şey. İnanılmaz değil mi?

OLGA Bilmem.

BABA Yine birini öldürmüşler!

OLGA Kim yapmış? Ne olmuş?

BABA Olga. Bu şehirde fahişeler öldürülüyor.

OLGA Ha.

BABA Bu seni korkutmuyor mu? Bu herifler geceleri ortalıkta ellerinde bıçakla dolaşp, kadınları külüstür bir arabaya atıyorlar, sonra da onları doğrayıp bağırsaklarını dışarı çıkarıyorlar.

OLGA Hı...

BABA Bu seni korkutmuyor mu?

OLGA Ben fahişe değilim.

OLGA Ne daldın öyle?

KURT Hiç.

OLGA Gene bir şeyler düşünüyorsun sen. Ben anlarım. Kafandan dumanlar çıkıyor.

KURT Sen hiçbir şey düşünmüyorsun, düşünmeyi filan bıraktın artık, şimdi aynı onlar gibi oldun. Seni ellerine geçiriyorlar.

OLGA Beni ne yapıyorlarmış? Gene neler zırvalıyorsun?

KURT Seninle ilgili planları var.

OLGA Ya sen. Sen hiçbir şey yapmıyorsun, kafanda da bir şey yok. Öylece oturup sanki köşede bir şey keşfe-decekmiş gibi gözünü dikip bakıyorsun. Bir şey keş-fettin mi bari?

KURT Tabii buna çoktan alıştın bile, işte bu yüzden seni ellerine geçirdiler. Sen de onlar gibi olacaksın, bunu istiyorlar, hedefleri bu, bunun için uğraşıyorlar. Seni ellerine geçirdiklerinden beri buna çalışıyorlar.

OLGA Sen de burada boş boş bakıp düşünerek onlardan farklı olacağımı mı sanıyorsun.

KURT Ben onlar gibi olmayacağım. Asla.

OLGA O zaman başladı bu, her şey çok yavaşladı. Her şey çok uzun sürdü. Sonra her şey gerildi, gerildi ve ağırlaştı. Pencereden düşmek sanki bir saat sürermiş gibiydi. O kadar yavaş bakıyordum ki, bazen hiçbir şey göremiyordum. Kafamın içindeki her şey de aynı şekilde çok yavaştı. Bütün görüntüler en ücra köşeler-den giriyordu beynime.

OLGA Yine mi.

KURT Evet.

OLGA Uyumak istiyorum.

KURT Artık uyku muyku yok. Şimdi uyanık kalmalıyız. Eriyip kaynamalıyız ve yatağın kenarında bum diye patlamalıyız.

OLGA Hiç doymak bilmez misin sen?

KURT Artık doymak moymak yok. Yanmalıyız ve birbi-rimizi savurmalıyız. Kendimi üzerine toz gibi serpe-ceğim.

OLGA Ama sonra burada uyuma da, yastığa salyaların akması.

OLGA Sen söyledin benim kadın olduğumu.

ANNE Kadın gibi görünüyorsun. Evet.

- OLGA Ne bileyim.
- ANNE Sen sormuştun.
- OLGA O zaman ben çocuk filan değilim artık yani.
- ANNE Tabii artık değilsin.
- OLGA Çocuk muyum, değil miyim? Böyle yaptığınızda üstünüze kusmak geliyor içimden.
- ANNE Kimin?
- OLGA Sizin be... Siz büyüklerin, yaşlıların... Böyle konuştuğunuzda ağzınızdan çıkan tek şey çürük dişlerinizin berbat kokusu.
- ANNE Ama sen de bizim gibi olmak istiyorsun. Sen söyledin bunu, çocuk olmak istemediğini, süt kokusundan kurtulup yetişkin olmak istediğini. Senin sorunların var, Olga.
- OLGA Biliyorum. Gececek ama.
- ANNE Bir oğlanla yattın mı hiç?
- OLGA Bilmiyorum.
- ANNE Bunu yaptıysan bilirsin. Eğer yapmadıysan da, bu, senin yetişkin bedeni içinde bir çocuk olduğun gerçeğini değiştirmez.
- OLGA Ah.
(Anne, yanık gazete kâğıtlarına sarılı bir şeyi uzatır Baba'ya)
- ANNE Bunu garajın arkasında buldum.
- BABA Garajın arkasında ne yapıyordun?
- ANNE Çok şaşırdım.
- BABA Gazete kâğıdı bu.
- ANNE Yanmış. Yarıyı yanmış. Ama içine baktım. İçinde bir karatavuk vardı, o da yanmış.
- BABA Gazete iki hafta öncesinin.
- ANNE Kara tavuk da öyle. Ama ne yapacağız bunu böyle?
- BABA At gitsin.
- ANNE Tamam da. Kurt'u ne yapacağız?

- BABA Niye, Kurt'a bir şey yapmamız gerekiyor?
- ANNE Çünkü garajın arkasındaki oydu.
- BABA Ama Kurt, bir karatavuğa ateş etmez.
- ANNE Aman.
- BABA Evet, ne bileyim. Ne istiyorsun bilmiyorum ki kadın. İki hafta öncesinin gazetesine sarılı yarıyı yanmış ölü bir karatavuk bu.
- ANNE Hiçbir şey yapmayalım mı yani? Biricik oğlumuz zavallı hayvanları gazetelere sarıp hoşuna gidiyor diye ızgara yaparken, hiçbir şey yapmayıp, bu çok normal bir şeymiş, her çocuk bunu yaparmış gibi mi davranalım? Garajda ağzına kadar benzin dolu bir araba duruyor, ölü kuşları yakayım derken senin oğlun da havaya uçabilir.
- BABA Oğlan ergenlik çağında, kuş da ölüymüş, gazete iki hafta öncesinin. Nokta.
- OLGA Kurt.
- KURT Ne var. Yine mi yavaşladın?
- OLGA Artık dayanamıyorum.
- KURT Peki ben ne yapayım?
- OLGA Beni bu işten kurtar.
- KURT Sen zaten işin içinde değilsin ki. Öyle pamuk şekeri gibi ortada dikiliyorsun.
- OLGA Artık bir adım bile atacak halim kalmadı. Sakatlanmış gibiyim.
- KURT Adım atmana gerek yok ki. Olduğun yerde kal yeter.
- OLGA Bana yardım etmelisin. Bu işe sen bulaştırdın beni.
- KURT Ben hiçbir şey yapmadım.
- OLGA Bunların hepsi çocuk zırvaları. Ben bunların içinde boğuluyorum. İnsanı çıldırtır bunlar. Evet tam üstüne bastım. Ben çıldırdım.
- KURT Boktan boktan konuşuyorsun. Bende hiçbir şey

değişmedi, hiçbir şey, içimde bir şeyler yanıyor, ağzımı açtığımda alevler fıskırsın, karşımdaki insanın kulaklarından dumanlar tütsün istiyorum.

OLGA Sen. Sen etinin üstündeki kalın kabuğunla bayağı iyi görünüyorsun. Bana çok fazla bağlandın. Ama ben iyice yumuşadım, kendi içime doğru kayıyorum git gide. Her yanım çürüyüp dağılıyor. Bir faraş al eline ve parçalarımı topla hadi.

PAUL Olga çok farklı bir kız. Benimle tanışmak istediğinde ayağıma basmıştı.

OLGA Seninle evlenmek istemiyorum. Senden çocuk sahibi olmak istemiyorum.

PAUL Evlenmeyiz o zaman. Peki ama neden?

OLGA Çünkü sen benim için ilktin.

PAUL Yaa.

OLGA Çocuklarla hep aynı iğrençlikler.

PAUL Yaa.

OLGA Şu gelişmemiş insanlar. Onlar olgunlaştıklarında ben yaşlanıp öleceğim.

PAUL Yaa.

OLGA Ben kendimi tümüyle aileme adayamam. Uzun zaman ana baba kuzusu olarak kalanlar olacağını tahmin edebiliyorum, ama hiç kimsenin böyle yapmasını istemem doğrusu.

PAUL Demek ben senin için ilktim ha?

OLGA Ne? (Güler) İlktin vee en iyisidyin. (Onu öper)

OLGA Paul'le sinemaya gitmiştik. Filmı yarılamaştık, hiçbir şey olmamıştı, sadece Paul'ın dili ağzımın içindeydi, film bulanıklaşmaya ve git gide yavaşlamaya başlamıştı, beyazperdedeki kadının kumsalda yürüyüşü, uçmasın diye şapkasını tutuşu beni öylesine çekmişti ki, kıkırdamaya başlamıştım. Ama hiç rüzgâr esmiyordu. Kadın perdede kaydıkça daha da yavaşlıyordu, ama film daha çok kayıyordu. Birdenbire aptal

şapkasıyla kalakaldı. Hareket edemiyordu, donup kalmıştı. Birden beyaz elbisesinin üstünde açık kahverengi bir leke oluştu, leke büyüdü karardı. O anda elbisesi yanmaya başladı, öyle yanıyordu ki, elbise beyazdan kahverengine ve siyaha dönüşürken kadın da eriyordu, perdenin bir köşesinde kömürleşti, bir saniye içinde. Sonra ışıklar yandı. Paul kendine bir bira aldı geldi. Bense sakince orada oturdum. Bu, benim sinemada gördüğüm en iyi filmi.

KURT Onun motosikleti var. Kaskını çıkardığı zaman yapışmış saçlarıyla çok aptal görünüyor.

PAUL Ne olmuş yani?

OLGA Ne ne olmuş?

PAUL Babamı nasıl buluyorsun?

OLGA Bilmem.

PAUL Ondan hoşlanmıyorsun.

OLGA Hayır. Ama tam bilemiyorum.

PAUL Onu aptal buluyorsun.

OLGA Hayır. Baba işte.

PAUL Tabii.

OLGA Yaşlı bir baba.

PAUL Ben de onu pek sevmiyorum, ama ne yazık ki başka babam yok.

OLGA Ama bütün bunların seninle ve benimle bir ilgisi yok, değil mi?

PAUL Beni annene, babana göstermeyecek misin peki?

OLGA Gösterecek bir şey yok ki.

PAUL Merhaba.

BABA Merhaba.

ANNE Merhaba.

BABA Kurt, ablasının arkadaşına selam vermeyecek mi?

KURT Merhaba.

BABA Demek şu meşhur Paul sizsiniz.

PAUL Meşhur mu, yok canım.

ANNE Olga sizden o kadar çok söz etti ki.

PAUL Öyle mi?

KURT Hayır.

BABA Bir şey içmek ister misiniz?

OLGA Ona siz demenize gerek yok.

BABA Tamam. Nasıl istersen Paul.

PAUL Onunla motosiklete binmekten hoşlanıyorum. İyi oluyor, çünkü, o zaman bana sıkı sıkı sarılıyor. Bunu sinemada görmüştüm. Fren yaptığımda bana iyice sarılıyor sonra da göğüslerini sırtıma bastırıyor. İnsan hissediyor tabii. Deri ceket filan kâr etmiyor. İnsanın bacaklarının arasında böyle hızlı bir şey olması iyi. Onun da hoşuna gidiyor.

PAUL Olga.

OLGA Biliyorum.

PAUL Neyi biliyorsun?

OLGA Gerçek bir düzüşme istediğini.

PAUL Ne? Hayır.

OLGA İstemiyor musun?

PAUL Yok canım. Tabii istiyorum.

OLGA Neden öyle oturuyorsun o zaman.

PAUL Ben sanmıştım ki...

OLGA Şimdi istiyor musun, istemiyor musun?

ANNE Ee, anlatsana bir şeyler.

(Baba gazete okur)

BABA Ne?

ANNE Bugün neler yaptığını.

BABA Hiçbir şey.

ANNE Nasıl hiçbir şey? Bir şeyler yapmışsındır mutlaka.

BABA Yapmadım.

ANNE Eskiden hep anlatacak bir şeylerin olurdu. Sen dışarılardasın, elbette bir şeyler geçer orada insanın başından.

BABA Sen bir şeyler anlat.

ANNE Buna gayret bile etmiyorsun. Bu gayreti bile göstermiyorsun.

BABA Bugün hiçbir şey olmadı. Boktan bir gündü. Bunun için senden özür mü dilemeliyim?

ANNE O zaman bir şeyler uydur!

(Anne ağlar. Kısa bir sessizlik.)

BABA Şuna bak! Okudun mu bunu?

ANNE *(Kırgın)* Hayır! Ne olmuş?

KURT Hepsini denedim. En iyisi en basit olanı: bir şişe. Yarısına kadar benzin dolduracaksın. İçine strofor ya da bir tüp yapıştırıcı. Üstüne de gazyağı döküceksin. Bir bez parçasına benzin emdirip bununla şişenin ağzını tıkayacaksın. Ucunu tutuşturup bir binanın camına doğru atacaksın. İşte o zaman bir çayır çayır yanar.

PAUL Ne ağlıyorsun? Kötü bir şey olmadı ki.

OLGA Evet. Böyle önemli bir anda, her şey değişecek diye düşünmüştüm Arkama dönüp baktığımda her şey bir enkaz yığını içinde kalacaktı. Öyle sanmıştım hep. Ama hiçbir şey olmadı işte.

PAUL Olmayan ne? Beni üzüyorsun ama. Enkazı mı süpürmem gerekiyordu?

OLGA Bunun, beni ikiye ayırması gerekiyordu ki, içinden çıkıp kurtulayım. Ama her şey hâlâ eskisi gibi. Hiçbir şey değişmedi.

PAUL Eğer bunu vahşi erkek işi olarak düşünüyorsan, ben yokum bu işte. Benim motosikletim var ve iyidir.

OLGA Sus! Neler saçmalıyorsun öyle. Bunların seninle ilgisi yok. Hem de hiç. Üzerinde kafa yorduğum, içimdekileri yıkan, gözlerimden sular akmasına neden olan şeyin senin erkeklik organıyla hiç ilgisi yok; hele motosikletinle hiç, onunla zaten bunu yapamazsın.

PAUL Ha. E, iyi o zaman.

KURT İyi misin?

OLGA Tabii.
 KURT Sana inanmıyorum.
 OLGA Ne?
 KURT Kendini bok gibi hissediyorsun.
 OLGA Bunu nerden biliyorsun?
 KURT Açıkça görülüyor. Elbisenin içinde naftalin tableti gibi asılı duruyorsun.
 OLGA Kapa çeneni.
 KURT Bok gibi hissediyorsun kendini. Buna eminim.
 OLGA Eğer bu kadar eminsen, niye soruyorsun göt herif.
 BABA Biz doğrusunu yapıyoruz. Alkolsüz olmaz. Uzat bardağını.
 (Kendine ve Paul'e içki koyar)
 OLGA Bana niye içki yok?
 BABA Artık birbirimize sen diyebiliriz. Bu erkelfişi. (Baba ile Paul güler) Ben Hans.
 PAUL Ben de Paul, ama siz bunu biliyorsunuz zaten. (Baba eliyle uyarır, ikisi birden güler) Bunu biliyorsun, bunu biliyorsun zaten, Hans.
 (İkisi de güler ve içkilerini içler. Kısa bir sessizlik)
 BABA Ailede ikinci bir erkeğin olması ne güzel.
 OLGA Ama biz daha evlenmedik.
 PAUL Üstelik oğlunuz Kurt da var.
 BABA O daha ergenlik çağında.
 KURT Bir yıldır böyle söylüyor. Bu ergenlik çağı ailelerin gözünde korkunç bir şey. İlgıyla izliyorum. Annem öne eğdiği başıyla, acıyan bakışlarla saçlarımı okşuyor, bu arada içini çekiyor, eminim, ah zavallı ergen, diyor içinden.
 OLGA Neyin var?
 KURT Hiç.
 OLGA Ne zamandan beri burada oturuyorsun?
 KURT Bilmiyorum.
 OLGA Ben gittiğimden beri mi burada oturuyorsun?

KURT Hı.
 OLGA O kadar zaman burada böyle oturdun öyle mi?
 KURT Bilmiyorum. Rahat bırak beni.
 OLGA Bir şey mi düşünüyorsun?
 KURT Sanmıyorum.
 OLGA Sen beni bekledin.
 KURT Delirdin mi?
 OLGA Benimle gelir misin, uyumaya?
 KURT Evet.
 OLGA Onu, diğerlerinin sandığı gibi motosikleti yüzünden sevmiyorum. Kafasına yapışmış saçlarıyla öyle dikiliyordu, ben de tam zamanı diye düşündüm, ayağına bastım. Onunla motosiklete biniyorum. Bununla gurur duyması hoşuma gidiyor. Oyunağıyla gurur duyan bir çocuk gibi. Arkasında oturup ona sarıldığımda heyecanlandığını biliyorum, kalp atışlarından kulaklarının kızarıp yandığını, kalbinin kaskın içinde bile duyabilecek kadar yüksek sesle attığını biliyorum. Bu hoşuma gidiyor. Onun dışında motor beni ilgilendirmiyor.
 (Kurt'un yüzü beyaz bir merhemle kaplıdır. Saçlarının bir kısmı yanmıştır.)
 ANNE İşte. Şunun haline bak.
 BABA Ayy. Acıyor mu?
 ANNE Sorduğum soruya bak. Yüzünü hareket bile ettiremiyor. Konuşamıyor.
 BABA Böyle aptalca bir şey yapmanı anlayamıyorum. Daha geçenlerde bir delikanlı evlerini yakmış. Kundaklama. Senin şansın varmış.
 ANNE Nasıl konuşuyorsun öyle. (Yüzü merhemle maskelenmiş Kurt'a sarılır) Yüzün. Yüzüne dikkat etmelisin. Yüz, insanın hayattaki kartvizitidir.
 (Kurt tepki vermez.)
 BABA Her şey düzelecek. (Elini oğlunun omzuna koyar)

Düzelecek. Daha çok genç, çabuk iyileşir. Doktor ne zaman okula gidebilir demişti?

ANNE Okula mı? Ne okulu? O iş bitti, okuldan atarlar mutlaka.

(Ağlar. Baba sarılmaya çalışır, ama kafasında başka bir şey vardır)

PAUL Kardeşin çok komik.

OLGA Kardeşim hakkında bir şey söyleme.

PAUL Ben sadece, onun komik olduğunu söylemek istemişim, öyle bembeyaz yüzüyle.

OLGA Sen onu komik filan bulmuyorsun tamam mı. Yüzünün yanması hiç de komik değil. Hiç böyle bir acı yaşadın mı sen ha, o gıkını çıkarmadı, istifini bile bozmadı.

PAUL İstese bile bozamaz ki istifini.

OLGA Komikmiş.

PAUL Evet. (Sırtır.)

OLGA Bir şey içmek ister misin? Kurt, bir şey söyle, haydi. Senin için bir şeyler yapmak istiyorum. Neden yaptın bunu? Sen ateşle başa çıkmasını bilirdin. Kimse senin kadar iyi beceremez bunu. (Ağlar) Beni böyle bırakma.

KURT Senin Paul'un var. İçecek bir şeyi ona getir sen.

BABA Sonunda onu ele geçirmişler.

ANNE Kimi?

BABA Orospu katilini. Hiç anlamıyorum.

ANNE Neyi anlamıyorsun? Her şeyi anlayabilesin diye bütün gün gazete okuyorsun ya.

BABA Ama buna rağmen, katilin benim gibi bir mühendis olmasını anlayamıyorum. Gerçek bir mühendismiş.

ANNE Hah, gördün mü?

BABA Neyi gördüm mü?

(Anne omuz silker)

Artık hiçbir şey görmüyorum. Gözlerimin önünde kara bir perde indi.

KURT Teneffüste sınıftan çıkmadım. Yalnızdım. Alevlerin perdeye doğru nasıl tırmandığına baktım, yanmış eşyalar aşağıya düşüyor, koyu bir duman çıkarıyordu. Her şey çok çabuk oldu, kendine özgü bir kokusu vardı. Başımı öne eğdim, çenem birbirine vuruyordu, ateşin çıtırtısı içinde müthiş bir huzur duydum. Yukarıda yanan bir parça aşağı doğru yelken açıyordu. Kenarlarından dumanlar çıkıyordu, yukarısı alevler içinde kalmıştı. Sonra iyice yaklaştı, yüzüme doğru geldi. Önce derin bir soluk aldım ve koyu yeşil dumani içime çektim, tenimin eridiğini hissettim. Yalnızca külleri yüzümden silkeleyebiliyordum. Acıyı çok sonra hissettim.

OLGA Motosikletin nerede?

PAUL Tamirde.

OLGA Bozuldu mu?

PAUL Benzin pompası. Karbüratör filan.

OLGA Ya.

PAUL Yürüyerek de gezebiliriz.

OLGA Bilmiyorum.

PAUL Motosikletim olmayınca beni sevmiyor musun?

OLGA Yok canım.

PAUL Bazıları, senin beni motosikletim yüzünden sevdiğini söylüyor da.

OLGA İnsanın bir erkekten hoşlanması için ille bir neden bulunur. Ateş olmayan yerden duman çıkmaz. Ama dert etme. Nasılsa hâlâ motosikletin var. (Güler)

ANNE (Kurt'un yüzüne merhem sürer) Hâlâ acıyor mu? Acıdığını biliyorum. Ama mızımız değilsin sen.

KURT Kulaklarımı unutma.

ANNE Her şey düzeldikten sonra oturup konuşmamız lazım senin bu halini.

KURT Hayır.

ANNE Seni kabul edecek bir okul bakarız.

KURT Hayır.

ANNE Neden?

KURT Artık okula filan gitmem ben.

ANNE Şimdi konuşmayalım bu konuyu. Meslek okuluna da başlayabilirsin.

KURT Hayır.

ANNE Ama bir şey yapmalısın.

KURT Yapacağım zaten.

ANNE Ne yapacaksın?

KURT Bir şeyler yaparım.

ANNE İyi de ne yapacaksın?

KURT Bir şeyler.

(Paul'un tek gözü morarmıştır.)

PAUL Aptal aptal soru sormak yok. Babamla kavga ettim.

ANNE Babanla mı?

PAUL Aptal aptal soru sormak yok. Şefimle de.

KURT Ama seni döven babandı.

PAUL Ne?

KURT Bunu gözümde canlandırabiliyorum.

BABA Neyi canlandırabilirmişsin gözünde?

PAUL Sen hiçbir şeyi canlandıramazsın. Bu dışarı çıkmaz mı?

OLGA Neden?

KURT Çünkü benim burada oturup morarmış gözüne bakmamdan sıkılıyor.

BABA Tamam, sus. Paul.

PAUL Evet.

BABA Bir şey içmek ister misin?

PAUL Evet.

KURT Ne yapmaya çalıştığı belli. Benim ateş yüzlü olduğumu görünce, ne yapabileceğini düşündü, gitti

babasından gözünün üstüne iki yumruk yedi. Acınacak bir deneme. Acınacak...

PAUL Önce akşam sarhoş olup ertesi gün geç kaldığım için oldu. Kretschmer sinirlendi ve benim bira fıçısı gibi koktuğumu söyledi. Kavga çıkmak üzereydi, ben de çıktım gittim. Beni işten kovdu. Evde olayın arkası geldi. Babam küplere binde; benden elektronik mağazası Kretschmer'de işe başladığımda ondan borç aldığım parayı istedi. O parayla ben de dört bin beşyüz beşyüz cc'lik yeni bir Yamaha almıştım. Babam borcumu taksit taksit öderim diye düşünüyordu, ne de olsa düzenli bir gelirim olacaktı. Ama düzenli bir şeyim olmadığı için, motosikleti satmak zorundayım artık; kullanılmış bir Yamaha'nın da en fazla bin beş yüz ettiğini gördüm. Şimdi babama üç bin Mark borcum var, bu da büyük bir sorun.

BABA Eğer evinde kalmak istemiyorsan, istediğin zaman bize gelebilirsin.

PAUL Teşekkür ederim.

OLGA Benzin pompasına ne oldu?

PAUL Olga.

OLGA Her şey düzeldi mi?

PAUL Bu adil değil.

OLGA Hafta sonu kırlara gideriz, motorun keyfini süreriz, ne dersin?

PAUL Kes şunu. Dayanamıyorum.

OLGA Tamire vermişmiş. Bana yapmamalıydın bunu. Ateş olmayan yerden duman çıkmaz. Sen sattın onu.

BABA Üç bini biz de verebilirdik.

ANNE Neden biz verecekmişiz, anlamıyorum.

BABA Yoksa dayak yiyecek babasından.

ANNE O da babasını dövsün o zaman.

BABA Versek iyi olurdu.

ANNE O bir kere Olga'yla evli bile değil. Hem nasıl öde-

yecek? Düzenli bir maaşı yok.

BABA Yazık. Çok yazık.

PAUL Nasıl gidiyor?

KURT Ne?

PAUL Nasıl, diye sordum. Mesela yüzün nasıl?

KURT Niye böyle boktan sorular soruyorsun?

PAUL Hiç de boktan değildi sorum.

KURT Sohbet etmek mi istiyorsun?

PAUL Neden olmasın?

KURT Benimle etme. Benimle etme.

PAUL Beni bok gibi görüyorsun değil mi?

KURT Çok zekisin. Seni hep öyle gördüm.

PAUL Peki bunun sebebi var mı?

KURT Sebebi olması şart mı?

PAUL Hayır. O zaman sen de kız arkadaşımın akrabası olan şu göt herifsin.

KURT Onunla akrabayım evet, ama senin de kızların kamışı olmadığı hakkında en ufak fikrin bile yok.

PAUL Olga'nın kamışı olmadığını kimse benden daha iyi bilemez. *(Aptal aptal güller)*

KURT Öyle mi dersin.

PAUL Ne?

KURT Ağır bombalar içinde en kolayı gübre bombasıdır. Bunun için gazete, mazot, pamuk ya da kumaş parçası gerekir. Ve gübre. Gübreyi gazete kâğıdından bir külaha dökersin. Üstüne de pamuk. İyice paketlenir. Sıkıca, bu çok önemli, sınıksız. Pamuğa mazot dökersin. Kibriti çakıp fırlatırsın ve kendini olabildiğince uzağa yere atarsın. *(Patlama varmış gibi yapar)* Buumm!

OLGA Bağırma bana!

PAUL Neler dedi kardeşin bana.

OLGA Neler dedi?

PAUL Bu iğrenç. İğrenç, öyle değil mi?

OLGA Ne dedi?

PAUL İkinizin arasındaki pislikleri söyledi. Sapık şeyleri.

OLGA Biz kardeşiz.

PAUL Ya. Kardeşlermiş... Bana hiçbir şey ifade etmiyor bu.

OLGA Bu yüzden doğal bir yakınlık var tabii. Biz bir aileyiz.

PAUL Böyle aile filan olunmaz, bu kadar yakın. Normal değil bu. Sapıklık.

OLGA Öyle deme.

PAUL Sen bir orospusun. Boktan küçük bir orospu.

OLGA Ona bunları söylemeyecektin.

KURT Neden?

OLGA Gitti işte.

KURT Ne olmuş yani? Tam zamanıydı.

OLGA Çok kötüyüm.

KURT Seni onunla görmeye dayanamıyordum.

OLGA Şimdi gitti işte. Hiç bir şey bilmiyorum.

KURT Bir şey bilmen gerekmiyor ki. Nasıl da sinsiydi. Burada kaybedeceği hiçbir şey yoktu.

OLGA Benim için neyin iyi, neyin kötü olduğunu sen mi biliyorsun?

KURT Bazen senden daha iyi bildiğimi, düşünüyorum, senin dilini yabancı bir ağza soktuğunu mesela.

OLGA Artık geçti o günler.

KURT İyi o zaman.

OLGA Bilmiyorum. Bir şeyler kırılıp parçalanıyor içimde. Sen bunu anlayamazsın.

KURT Anlıyorum, bende de oluyor aynısı.

BABA Çok mü kötü durumdasın?

ANNE Tabii ki kötü durumda. Sorduğun şeye bak.

BABA Rahat bırak beni. Ben ondan duymak istiyorum.

Kötü durumda mı değil mi? Çok mu kötü?

ANNE Görmüyor musun halini? Onu üzüyorsun. Tabii ki

kötü durumda. Bunu anlaman lazım.

BABA Anlayabiliyorum. Ama ben kadın değilim. Bu yüzden bilemem, sormak istiyorum.

ANNE Bazen soru sormamalı insan. Yarasını deşiyorsun.

OLGA İyiyim.

ANNE Efendim?

OLGA İyiyim, baba. Fena değilim.

BABA Gördün mü, bunu duymak istiyordum.

ANNE Rahatça uyuyabilmen için, masada her şeyin yolunda gitmesi için, sen önce şu gazeteyi kaldır ortadan.

BABA Ben demek istemiştım ki: Senin ağzından değil, onun ağzından duymak istediğimi söyledim, o kadar.

ANNE Ama senin ağzından çıktı.

BABA Benim ağzından mı?

ANNE Kendini rahatlatmak istedin sen. Aman aile içinde sorun olmasın. Karşında oturan üzgün, terk edilmiş kızın senin gözünde bir mikrop. Akşam yemeğini yerken rahatsız ediyor bu görüntü seni. Bu yüzden de her şey yolunda, diyene kadar eziyet ediyorsun. Halbuki hiçbir şey yolunda filan değil. Yalan söyleme ona Olga! Ona içinde bir şeylerin koptuğunu söyle, sorularının canını acıttığını söyle!

KURT Haydi Olga, gidelim.

OLGA Tamam.

ANNE Yine başardın. Çocuklarımız bizimle yemek yemek istemiyorlar.

(Kurt kitap okur. Olga ona bakar)

OLGA Ne okuyorsun?

(Kurt okumaya devam eder)

Ne okuyorsun?

(Kurt kitabı kısa bir süre yukarı kaldırır, sonra hemen indirir. Olga bir şey görememiştir)

Güzel mi?

KURT Sessiz ol. Ses istemiyorum. Okumalıyım.

OLGA Hiç olmazsa bakabilir miyim?

KURT Bakılacak bir şey yok.

ANNE Ne zamandı tam hatırlamıyorum ama, bir keresinde olmuştu bu. Fark edilmeyecek gibi değildi, hatırlıyorum. Bu değişim gözlerinden okunuyordu. Sonra aniden kapanıverdi içine.

BABA Gene öyle oturuyor.

ANNE Yapılacak bir şey yok. Eğer neşeli değilse ne yapalım.

BABA Kurt. Hareketlen biraz.

KURT Hayır.

BABA Biraz kıvıldasan.

KURT Hiç kıvıldayamam.

BABA Senin yaşındaki bütün gençler futbol oynuyor.

KURT Gençler deme.

BABA Bir top alalım da...

KURT Top mop almayacağız. Yeşillikte iki budala gibi topu oradan oraya atmayacağız.

BABA Ben budala değilim.

(Kısa bir sessizlik)

Başka şeyler de yapabiliriz.

KURT Tabii. Ben burada oturmaya devam ederim. Sen de bir yerlere gidersin. Böylece başka bir şey yapmış oluruz.

ANNE Sen babasın, uyma ona. Bırak tartışma.

KURT Onunla top oynasana.

BABA Annene saygısızlık etme. Sanki top oynamak için sana mı ihtiyacım var. Benimle top oynaman benim için büyük bir lütuf mu sanki? İşte burada yanılıyorsun canım. Bu, sana yaptığım son teklifti.

KURT İyi, öyleyse bundan sonra tek başına oynarsın.

Tıpkı senin yaşındaki delikanlılar gibi.

OLGA Ölü bir hayvanın çöreklediği hissi çöktü içime

yine. Tam buramda. Soğuk bir ceset gibi üzerime çöktü, beni ağırlaştırdı. Paul'un hızı farklıydı. Ama ben bunu ancak şimdi, şu ağırlık üzerime çöktüğünde fark edebiliyorum.

KURT *(Ezber ya da kitaptan okuyarak alıntı yapar)* "Everen ateşten doğar ve sonsuzluk içinde sürekli değişerek belirli dönemlerde tekrar ateşe karışıp yok olur."

KURT Ağllama.

OLGA Öyle yalnızım ki.

KURT Ben varım ya. Sana her şeyi verebilirim.

OLGA Sen de elinde fazla bir şey olmayan genç bir erkeksin sadece.

KURT *(İçki şişesini gösterir)* Bunu ben getirdim. Beynimizin imajını değiştirelim biraz.

OLGA Aman gene mi? Hayır.

KURT Kafamın içine kramp giriyor. Gevşemeliyim. Alkolle. Sen iç önce.

OLGA Ama içmemem lazım.

KURT Tam tersine. İçmen lazım. Sen hastasın ya.

OLGA Hayır.

KURT Evet. Sen tıpkı benim gibisin.

OLGA Sen hasta değilsin ki.

(Kurt güler)

Gülme öyle.

(Kurt güler)

Böyle gülünce yüzün hayvana benziyor.

(İçki içer)

BABA Bir şeyler söylesene Kurt. Neden konuşmuyor bu?

ANNE Onu hiç anlamadım gitti. Bütün gün hiçbir şey söylemedi.

BABA Hasta mısın sen?

ANNE Olga da hiç konuşmuyor.

BABA Bir şey mi oldu? Ne yapabiliriz?

ANNE Eve birlikte geldiler ve hemen odaya çıktılar. Seslendim, cevap gelmedi. Bende Kurt'un odasına girdim baktım ki, her şey darmadağın , ikisi halının üstüne oturmuş öyle bakıyorlardı.

BABA E, sonra?

ANNE Sonrası yok. Kendi hallerine bıraktım.

BABA Belki de hastadırlar.

ANNE Evet, belki. Olabilir.

BABA Hastalandınız mı? Bir şey mi oldu?

ANNE Hiç boşuna yorulma. Ben vazgeçtim. Bugün konuşmaz bunlar.

BABA Ne güzel yemek.

(Olga uykusunda bağırır)

KURT Olga ne oldu?

OLGA Dokunma bana.

KURT Ne oldu ya. Rüya gördün sadece.

OLGA Evet.

KURT Sakin ol.

(Olga'yı kollarına alır)

OLGA Nasıl kokuyorsun öyle.

KURT Nasıl?

OLGA Tıpkı benim gibi. Kusası geliyor insanın. *(Ağlar)* Rüyamda seni gördüm. Yüzünde merhem vardı. Boşluğa bakıyordun ve yüzün yüzüme çok yakındı. Sanki ölü gibiydin.

KURT Şu iğrenç rüyalarını bana anlatma. Yat artık ben yanımdayım.

OLGA Olmasan daha iyi. Bırak beni.

KURT Aptal olma.

OLGA Aptal değilim. Korkuyorum.

(Sessizlik. Karanlığa bakarlar)

KURT Ben halının üzerinde yatarım. *(Yere uzanır)*

OLGA Kurt.

KURT Ne var?

- OLGA Hiç.
 KURT Yat artık.
 OLGA Peki.
 PAUL Olga'yla konuşmam lazım.
 BABA Biz de konuşmak istiyoruz.
 ANNE Ne yaptın ona. Gittiğinden beri mahvoldu.
 PAUL Bu sözleri bana söyleyeceğine, önce şuna bir bak.
 Harika oğluna. Hastanın biri o. Onu o kadar başıboş bırakıyorsunuz, sonra da Olga neden böyle garipleşti diye şaşırıp kalıyorsunuz. Üstelik Olga'nın doğduğundan beri kendini kardeşine adadığını bildiğiniz halde.
 ANNE Kurt'un ki normal bir ergenlik. Ama sen, sen kızının kalbini kırdın, evet evet kalbini kırdın onun.
 BABA Bırak artık.
 PAUL Bence onu normal ergenliğiyle paketleyip tımarhaneye tıkmalı.
 OLGA Sen ne istiyorsun?
 PAUL Konuşmak. Seninle konuşmak istiyorum.
 OLGA Bокtan küçük bir orospuyla mı?
 PAUL Cinler tepesine çıkınca insanın öyle diyor tabii.
 OLGA Ben bir kere bile boktan küçük orospu demedim.
 PAUL Sen bir kadınsın.
 OLGA Yaa.
 PAUL Ashında özür dilemek istiyorum. Bu yüzden buraya geldim. Ama bunun benim suçum olmadığını da söylemek istiyorum. Eğer beni öfkeliendirmeseydi, bunu söylemezdim sana, ama o küçük fırlama...
 OLGA Yaa.
 PAUL Kurt'un daha gelişmemiş bir fırlama olduğunu kabul etmek gerek. Ne kadar da kıskanç, bilerek yaptığını, ikimizi ayırmak için, ben anlamıştım. Bu yüzden şimdi açıklıyorum. Bizim aramızda hiçbir sorun yoktu, sadece üçüncü bir kişi arayagirdi, bu yüzden oldu.

- OLGA Peki ya sapıklığım?
 PAUL Geçer. Belki bir süre öyle olmuş olabilirsin. Sonra her şey olması gerektiği gibi olur.
 OLGA Artık her şey nasıl olmalı? Sen nasıl olmamı istiyorsun?
 PAUL Olga. Ben elimden geleni yapıyorum. Biz birbirimize yakışıyoruz, herkes öyle diyor. Bir kere daha deneyebiliriz. Ne dersin?
 (Sessizlik)
 Cevap vermek istemiyorsun. Sana zaman tanırım.
 OLGA İhtiyacım yok. İstediklerini yap. Söylediklerinin hepsini toplayıp içine sığ. Bu senin boktan küçük orospunun cevabı.
 BABA Gene gelmediler. Artık yemek de mi yemiyorlar!
 ANNE Yemeklerini merdivene koyuyorum.
 BABA Yemeklerini arkalarından mı taşıyorsun. Bunu da mı görecektim? Taşıyorsun da, yiyorlar mı bari?
 ANNE Boş tabakları yine merdivene koyuyorlar, belki de tuvalete döküyorlardır yemekleri.
 BABA Yukarıda öyle hayvan gibi yaşıyorlar.
 ANNE Bir de ne tür bir hayvan olduklarını anlayabilirsek.
 BABA Doldurulmuş hayvanlar. Doldurulmuş.
 (Anne güler)
 ANNE Bizden hiç hoşlanmıyorlar. Birbirimizden hoşlanmadığımızdan daha az hoşlanıyorlar bizden. Bizimle yemek yemekten aç kalmayı tercih ediyorlar.
 BABA Ama biz hoşlanıyoruz birbirimizden. Az önce güldün ya.
 (Anne bir şey demez.)
 Biz hiç olmazsa hâlâ birlikte yemek yiyoruz.
 ANNE Hiç olmazsa...
 KURT Okul uygun bir yer. Ya da market... Otopark zor, ama daha uygun bir yer. İyi uğraşılırsa, çok güzel patlar. Ne olursa olsun kilise de çok uygun bu iş için.

OLGA Şimdi neden bir başkasının değil de senin yanında olduğumu öğrenmek istemiyor musun?

KURT Hayır. Benim için fark etmez, zaten biliyorum.

OLGA Sana söylemedim ki, nereden biliyorsun?

KURT Ben bunu bilmek filan istemiyorum. Ama sen söylemek istiyorsun. Söyle haydi.

OLGA Hiçbir şey söylemek istemiyorum.

KURT O zaman söyleme.

OLGA Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Saatlerdir aynanın önünde dikiliyorum, suratımı parçalamak geliyor içimden. Çünkü kendimi bütünüyle göremiyorum. Çenemi aşağıdan, saç örgümün başladığı yeri arkadan göremiyorum. Arkamı dönüyorum, yüzümü şekilden şekle sokuyorum, iki ayna koyuyorum karşılıklı, ama yine de kendimi parça parça görüyorum. Bazen kendimi bir çarminın tam ortasında görüyorum. Aynı bana benzeyen bir kadını. Kendime dikiyorum gözlerimi, bulanık bakışlarla, gırtlığımı sıkıkmak isteyinceye kadar bakıyorum. Bazen de kendime el sallıyorum, korku içinde bana bakan o yabancı bakışları yakalıyorum. Diğer insanlar gibi görünüyorum. Bu şehirde benden en az iki tane vardır.

OLGA Nereye gidiyorsun?

KURT Gidiyorum.

OLGA Nereye gittiğini söylemeyecek misin?

KURT Hayır.

OLGA Yine gelecek misin peki?

KURT Evet.

OLGA Ben de seninle geleyim.

KURT Hayır.

BABA Bu kadar ciddiye alma. Geçti gitti. Öyle bir dönemdi. Doktorla konuştuk, böyle dönemler olur, dedi.

PAUL Ben böyle bir dönem filan istemiyorum.

ANNE Senin suçun, onu bu döneme sen soktun, kızın

böyle çıldırmasına sen sebep oldun, şimdi de durmuş bize sızlanıp duruyorsun.

BABA Bırak kalsın olduğu yerde. Kızımız senden hoşlanıyor.

PAUL Bilmiyorum.

BABA Sen yine gelip gitmeye devam et, bir süre sonra yumuşar.

PAUL Hiçbir şey yumuşamayacak diyorum size, o Kurt'la birlikte yukarıda oturduğu sürece hiçbir şey yumuşamayacak. Hatta daha da katılaşacak, beton gibi kaskatı... Bu, gün gibi ortada, ta uzaktan bile belli oluyor.

ANNE Bu ahmak.

BABA Ne olmuş ahmaksa. Eğer o ikisini birbirinden ayırmak istiyorsak, elimizin altında bir ahmak bulunmasının ne sakıncası var? Üstelik o kadar da ahmak değil.

ANNE İkisini ayırmayı başaramayacak.

BABA O da beceremezse kim becerecek?

(Anne omuz silker)

Üstelik böyle bir adam uzun vadede ergenlik çağında ki erkek kardeşten başka bir şeydir.

ANNE Ne bileyim. Ben hiçbir şey bilmiyorum, yorgunum.

KURT Siz hepiniz hayatı yanlış anlıyorsunuz. İnsan bir makinedir. Yakıt yanar ve öyle hareket eder bu araç. Böylelikle ısı oluşur. İnsan, yandığı sürece yaşıyor demektir. Ölü bir insan soğuktur, çünkü içinde bir şey yanmıyordur. Isı, ateş, işte formül bu, bu biyolojik bir şey. Hiç de sizin düşündüğünüz gibi değil. Siz kendinizi hep diğerleriyle ilişkilerinize göre değerlendiriyorsunuz, başka bir şey görmüyor gözünüz. Suretinizi başka insanlarda görmek, onların da sizden bir şeyler görüp öğrendiklerini düşünmek istiyor-

sunuz. Bütün bunların hepsi pislik. Siz yalnızca başkalarına bakıyorsunuz. Yok oluyorsunuz. Diğerleri gibi iyice yok olana kadar seyreltiyorsunuz kendinizi. Böyle olması gerektiğini düşünmek en büyük hatanız. Sizi bağlarınızdan koparıp almalı ve birey olmanız sağlanmalı, yabancı düşünceleri kafanızdan kovmalı, her yeri sınıksız kapamalı, dışarı uzanan duvarlar olmamalı, deniz anası gibi kör ve kapalı olmalı, ama silahlı da olmalı, yaklaşanı yakmalı, öfkesiz. Ağzı kapalı, kulaklar kapalı!

OLGA Senin yaptığını anlamıştım!

KURT Neyi yaptığımı?

OLGA Kiliseyi yaktığını. Sen yaktın.

KURT Neden?

OLGA İki hafta önce ambarı da. Adım gibi eminim bundan. Benim yanımda yatıp bütün gece uyumadığının farkındayım. Bir yerleri yaktığında hep böyle oluyor.

KURT Kanıtlayamazsın.

OLGA Kanıtlarım. Her şey bodrumda, kiliseyi yaktığın gece rahat rahat baktım her şeye. Tenin bile benzin kokuyordu.

KURT E, ne olacak şimdi?

OLGA Belki annelere söylerim, ya da hemen polise.

KURT Bunu yapmayacağını biliyorum.

OLGA Yaparım.

KURT Numara yapıyorsun. Bundan vazgeçmen için ne yapmam lazım?

OLGA Beni de yanına al, bir dahaki sefere.

ANNE Evine git, sarhoşsun sen.

PAUL Olmaz, babam silahına sarıldı bile.

BABA Bırak gelsin.

PAUL Selam Kurt, seni götü boklu, Paul sarhoş oğlum, hiç bakma öyle.

BABA Sessiz ol. Sana su getireyim.

PAUL Su istemiyorum. Düzemek istiyorum. Evde düzecek bir şeyiniz yok mu?

ANNE (*Kurt ve Olga'ya*) Haydi yukarı çıkın siz, sabaha bir şeyi kalmaz.

PAUL Koca evde düzecek hiçbir şey yok. Olga, küçük abla. Sen hiç düzüştün mü?

OLGA Evet.

KURT O senin ablan değil.

BABA İşte suyun. İç ve çeneni kapa. Sen sarhoşsun.

PAUL Bir daha söyle. Sarhoş. Ne zamandır sarhoş olmuştum. Sen beni hiç tanımıyorsun.

KURT Sen pis bir ayyaşsın.

ANNE Sus.

PAUL (*Kurt'a*) Bir daha söylesene. Söyle de kafanı duvara yapıştırayım.

KURT Sen boktan bir ayyaşsın.

(*Paul güler*)

PAUL Seni küçük götü boklu. Bunun götüne bir şey sokup kan içmeli. Ne dersin?

BABA Burada kalabilirsin bu gece. Kanepede yatarsın.

PAUL Kanepe.

ANNE Bir de kova koyarız yanına.

PAUL Ben kusmam. Lanet olsun. Ben yukarıda uyuyacağım. Olga'nın yanında.

KURT O zaman hiç uyuyamazsın.

BABA Suyunu iç ve şuraya uzan.

PAUL Sıçarım senin suyuna be. (*İçer*) Ne bakıyorsunuz öyle? Bok herifler (*Kusar*)

OLGA Ne iğrençbir insan.

KURT Kova da yok ortada.

BABA İşte. Kova geldi.

ANNE Kusacaksan tuvalete git.

PAUL Ah. Halı. Halı için kusura bakmayın.

BABA Bez getirin.

PAUL Ah.

OLGA Yine kusuyor.

(Paul kusar)

BABA O zaman öyle alık alık bakıp durmayın! Koval!
Bez! Çıkarın şunu buradan. Tuvalete götürün. Orada
kussun iyice.

KURT Ona dokunmam.

PAUL Ah.

(Anne temizlik malzemeleriyle gelir)

OLGA Yatmaya gidelim mi. Haydi gel.

KURT İyi uykular pislik herif.

PAUL Ah.

ANNE Bir, iki yıl daha böyle. Ondan sonra çekip giderler,
biz gene ikimiz baş başa kalırız.

BABA Hıı.

ANNE O zaman birbirimize ayıracak zamanımız olur.
İkisiyle çekişmekten de kurtuluruz.

BABA O zaman rahatça miskin miskin oturacak ve titreyecek dünya kadar vaktimiz olacak.

ANNE Biz şimdi bile bu çoluk çocuk işleri için çok yaşlıyız. Elbet bir gün bütün bunlardan kurtulacağımız zaman gelecek.

BABA E, ne olacak o zaman?

ANNE Onlardan başka konuşacak bir şeyimiz yok mu yani?

BABA Var tabii. Ama bu ikisi birtakım haltlar karıştırdıklarından beri kendimizi daha iyi hissediyoruz, farkında mısın? Eskisinden daha fazla konuşuyoruz.

ANNE Belki de bütün bunları bizim için yapıyorlardır. Akıllı uslu çocuklar olarak bize iyilik ediyorlardır. Kepezelikler çıkarıp aptal numarası yapıyorlar, burayı tımarhaneye çeviriyorlar, arkadaşları Paul'ü de ortak ediyorlar numaralarına.

Bütün bunları, biz iki yaşının uğraşacak işi olsun diye yapıyorlar. Biz odadan çıkar çıkmaz hemen düzeliyorlar, normale dönüyor, işlerinin başına geçiyorlar. Kendilerini feda ediyorlar bizim için.

BABA Bazen kendime soruyorum, acaba bizi gerçekten işitiyorlar mı diye.

KURT (Alıntı yapar) "Karşıt güçler vardır. Şeylerin oluşumunu sağlayan güçlere kavga ve mücadele adı verilirken, dünyayı ateşleyen güçlere ise dirlik ve barış adı verilir."

(Olga ile Kurt karanlıkta Paul'ün önünde dikilir)

PAUL Ne istiyorsunuz?

OLGA Bir kere daha güzellikle söylüyoruz. Defol git. Topla pılını pırtını ve ikile.

PAUL Ne? Yoksa kardeşini mi getirirsin yani. Burada kalıyorum, senin ailen davet etti beni.

OLGA İçine edeyim senin davetinin. Seni burada istemiyoruz, haydi ikile.

PAUL Hayır.

OLGA Bir kere güzellikle söyledik. Eğer yarın hâlâ burada görürsek karışmayız.

ANNE Oo, iki erkek baş başa.

BABA Bize içecek bir şey getirir misin? Lütfen.

(Anne iki bardak getirir, Baba ve Paul içerler.)

Paul çok iyi oynuyor.

ANNE Ya?

BABA Ben pek iyi oynayamıyorum bu yaşlı kemiklerimle.

PAUL Ben hızlı oynuyorum, ama Hans da iyi top kullanmıyor.

ANNE Eskiden de öyleydi, bunun yaşla ilgisi yok.

PAUL Duş yapacağım.

(Çıkar)

BABA İnsan Paul'le konuşabiliyor. Tam bir erkek.

ANNE Bu iyiye işaret. Paul kustuğunda konuştular. İyi bir etki bıraktı Paul.

BABA Bir an onları hiç aklıma getirmemiştim.

(Paul çıplaktır ve elinde içi küllü dolu koca bir çöp torbası vardır)

PAUL İşte.

ANNE Üstüne bir şey giy.

PAUL İşte.

BABA Neymiş o? Bir şey giy üstüne.

PAUL İşte. Giyeceklerim burada. Sırt çantam burada.

Hepsi yanmış.

BABA Ne oldu?

PAUL Bunlar çıldırmış. Tamamen delirmişler. İki de. Tımarhaneye yatırmak gerek bunları. Hemen.

BABA Kapa çeneni. Neler oluyor burada? Çıplak bir adam karşımda dikilmiş bana çocuklarımı tımarhaneye atmak lazım diyor. Ne demek oluyor bu?

ANNE Sakin ol. Eşyalarını yakmışlar, hepsi bu.

BABA Başka bir şey yok mu?

PAUL Hayır.

BABA Başka bir şey yok öyle mi. Bu nasıl iş? Kuşatma altında. Kendi dört duvarımın içinde terör. Provokasyona gelmeyeceğim. Sizin emellerinize alet olmayacağım! Sizi nankör yaratıklar! Beni çıldırtamayacakınız, böyle yapacağınızı sanan çok aldanır!

ANNE Çıldırın bile.

OLGA Binayı iyi bilersen, çok basit. İlk binamı ikimiz de pek iyi bilmiyorduk. Sesler geceleri iyice büyüyor, ben de gözlerimi öyle kocaman açıyorum ki gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Kurt bir taş atıyor, buradan içeri gireceğiz, diyor, taş tuğlalı binaya doğru uçuyor. Bütün evi yıktı sanıyorum, çünkü kırıklar bütün gece parçalanıp duruyor, oysa yere dökülenler yalnızca cam parçaları. Kurt kırık camdan içeri girmiş

bile, ben sanki arkamda bir şey kıvıldıyormuş gibi donup kalıyorum. Kurt tuğla duvardan beni çekerek eve sokuyor ve içeride elimi bir an olsun bırakmıyor. Derin bir nefes alıyorum, tir tir titriyorum, bilmiyorum belki de üşüyorum, ama kafam açık ve net, hafiflemişim, durmadan kıkırdayabilirim. Duruyoruz, gözlerimiz karanlığa alışıyor, ay ışığı yere beyaz çizgiler çiziyor. Her yer yarısı dikilmiş eşyalarla, dikiş makineleriyle dolu. Masaların üstüne kumaşlar yayılmış, bazı duvarlarda kumaş toplarının bulunduğu askılar var. Heyecandan daha dışarıdayken tuvaletim gelmişti. Burada istediğin yere işeyebilirsin, bir dikiş makinesinin üzerine, diyor, iki saat sonra nasılsa hiçbir şey kalmayacak burada. Kıkırdıyorum, ama olduğum yerde halının üstüne oturuyorum, çiçek ve hayvan desenli bir motife bakıyorum, onlar da sarıldıkları kumaş toplarından karanlığa bakıyorlar. Kurt hâlâ elimi sıkı sıkı tutuyor ve çok ciddi. Çakmağını, masadan aşağı doğru uzanan kumaşa doğru tutuyor, birden her şey aydınlanıyor, hayvanlar yukarı kıvrılarak yok oluyor, gölgelerin Kurt'un yüzünde nasıl dans ettiğine bakıyorum. Sonra ikimiz de kapıya gidiyoruz, arkamızda bir şeyler çatırdıyor, pis bir koku yayılıyor, önümüzde dikiş atölyesi. Şimdi başlıyor, diyor Kurt. Şimdi pencereyi açmam gerektiğini biliyorum. Torbadan şişeleri çıkarıyor ve kapaklarını aşağı doğru bastırıyor. Koku geliyor, bez parçalarını içine itiyor. Yandan onun zor bir tamirat yapan bir zanaatkâr gibi nasıls konsantre olup çalıştığına bakıyorum. Şişeler yerde sıra sıra dizili duruyor. Kurt birincisini alıyor, birkaç kere hızla çeviriyor, çakmağını beze tutuyor. Bana uzatıyor, ben elimde o şey, yüzümde dumanı, sallayıp duvara doğru fırlatıyorum. Ortalık aydınlanıyor, ısınmıyor, birden, hızla duvar kâğıtları yanıyor, alevler

kumaş toplarına ulaşıyor, ben durup bakıyorum, ama Kurt bu sırada ikinci şişeyi fırlatmış, şişe bir masada patlıyor ve ateş güürldüyor, hemen sonraki şişeyi atmalıyım, epeydir tuttuğum hava boşalıyor, dikiş makinesinin üstünde patlayan şişenin ardından haykırıyorum, sandalye yanıyor, alev denizi içinde kalıyor, Kurt fırlatıyor, ben alev bulutları kükrerken şişelerin nasıl dağılıp parçalandığına bakıyorum, sıcak bir rüzgâr eserken gözlerimin önünde, gitmek istemiyorum, hâlâ bağırığımı duyuyorum, bir şey görmeden bir şişe daha fırlatıyorum, gülüyorum, sıcaklığı hissediyorum yüzümde, saçlarımda, sıcaklık ağzımı ve derimim her yanını ısıyor, bir kere daha sessizce kıkırdıyorum, işte buradayım diye düşünüyorum, sonunda buradayım işte. Oradan nasıl çıktığımı bilmiyorum. Dışarıda çimenlerin üstüne oturdum, camların arkasında nasıl da ışıldadığına baktım. Yine benim elimi tuttu ve eve döndük, hiç acele etmeden, o akşam tek kelime bile etmedik.

BABA Anna'nın yanına köye gidiyorsun. Yaz boyunca onun yanında kalacak, ona yardım edeceksin. Onların güçlü kuvvetli erkeklere ihtiyaçları var. Çalışmak sana da iyi gelecektir. Burada boş boş oturmaktan daha iyi.

(Kurt bakar)

Bir şey söylemene gerek yok. Her şey ayarlandı. Zemin kattaki odada kalacaksın, sadece sana ait olacak.

(Kurt bir cam alır ve kırar)

Bu da ne demek?

(Kurt gürlütlü çıkarır. Öfkeli değil, sakindir.)

Bırak saçmalamay. Bırak onu. Bir işe yaramaz. Her şeyi de kırıp döksen teyzene gidiyorsun.

(Kurt eline ne geçerse kırıp döker, babası onu engellemeye çalışırken sağa sola fırlatır elindekileri)

ANNE Ay.

BABA İçeri gelme, bu sapıttı. Paul'ü getir.

ANNE Olur.

BABA Kes şunu. Bir şeyler söyle. Hoşuna gitmeyen bir şey varsa, kırıp dökeceğine konuş.

PAUL Deli bu.

(Birkaç hamlede Kurt'u yere yatırır, dizini Kurt'un sırtına bastırıp kolunu dışarı doğru büker. Kurt acı içinde bağırır.)

Yaptığın tek şey kırıp dökmek.

ANNE Canını acıtma, kolunu kıracaksın.

PAUL Akıl hastanesine götürmek gerek bunu. Sonunda anladınız mı?

ANNE Bırak artık. Bak sakinleşti.

PAUL Ben sakinleştirdim. Buna hep ihtiyacı olacak.

BABA Bırak onu. Artık bir şey yapmıyor.

PAUL Nasıl istersen.

(Ayağa kalkar. Kurt gözleri kapalı hareketsiz yatar)

Haydi. Kalk ayağa. Ölü numarası yapma.

BABA Kurt. Ayağa kalk. Daha ortağı toplayacaksın.

(Kurt hareketsizdir. Paul tekme atar)

PAUL Sana söyleneni yap.

ANNE Hayır. Kimseye tekme atmak yok. *(Kurt'un yanına çöker.)* Kurt. Neden böyle yapıyorsun? Bizi çok üzüyorsun. *(Ağlar)*

PAUL Buna bakmayacağını.

BABA Süpürgeyi getireyim.

OLGA Sevgili Kurt. Sen gittiğinden beri her şey çok başka. Her şey soğuk ve karanlık. Eşyalara yapışıyorum sıkı sıkı, ama geceleri yatak yutuyor beni. Dışarıdan her şeyi ama her şeyi yapıyorlar. Sürekli bir saldırı hâlinde. Olabildiğince geri çekmeye çalışıyorum kendimi, ama olmuyor. Dün beni kapının önüne çıkardılar. Hiçbir şey göremedim. Beni arabaya kadar taşıdılar.

lar. Bacaklarım var mı yok mu onu bile bilmiyordum. Deniz kıyısına götürdüler ve denizde ıslattılar kendilerini. Gözlerimi kırıştırmaktan hiçbir şey göremiyordum. Sanırım, ben de suya girecek ve gülecek olurdum çok sevineceklerdi. Bugün bütün gün yataktayım, sanırım ateşim çıktı, ölmek üzereyim. Sana teşekkür borçluyum. Olga

KURT Sevgili Olga. Burası bir köy işte. Tamam. Sana burayı anlatayım. Çimlerde yatınca böcekler elinde dolaşiyor insanın. Burası ev kadar kötü değil, ama daha kötüsü teyzem. Uyuduğumu sandığı zaman merdivenlerden yukarı çıkıyor, yatağımın yanında duruyor ve nasıl uyuduğuma bakıyor. Ben uyumuyorum aslında, neredeyse nefes bile almıyorum. Uzun uzun dikiliyor, sonra iç çekip merdivenlerden aşağı iniyor. Daha yeni geldi, ama yaz da geçecek bir gün ve ben eve döneceğim. Bizi hiçbir kuvvet ayıramayacak, buna gayret edeceğim. Çekip gitmek istiyordum buradan, ama sonra iyice düşündüm ve bir plan yaptım. Şimdi gitmek iyi olmaz. Bombaların bile bizi ayıramayacağı kadar sıkı kenetleyeceğiz ikimizi birbirimize. Her şey zamanla ateş haline gelecek. Kurt.

ANNE Yeniden burada olman ne güzel. Tekrar buraya, evine, ailene döneceğini biliyorduk.

BABA Ne diyeceğimi bilmiyorum.

ANNE Kurt. Neden böyle oldu? Sen ne güzel emeklerdin, minik ellerin benim bir parmağımı bile kavrayamazdı. Ne zaman doldu içine bütün bunlar? Kim getirdi seni bu hale? Bunu yapan biz olamayız. Ne yapacağız seninle? Seni polise vermemiz gerek. Seni senden korumalıyız. Olga'yı da. Yoksa kendini mahvedeceksin. Annene bir şeyler söyle haydi. Bu kadar gaddar olamazsın. Bu yangınlar birer imdat çığlığı, ben sana yardım edeceğim. Ama bunun için önce senin

kendine yardım etmen gerekiyor. Biz senin iyiliğini istiyoruz.

BABA Mesela Paul'ü hemen gönderdik buradan.

ANNE Belki bize anlattırın, ben de anlarım. Neden böyle yaptığınızı anlamak istiyorum. Ben her zaman senin yanındayım, sen benim çocuğumsun.

KURT Dokunma bana.

ANNE Dokunmuyorum. En azından bir şey söyledin. Göreceksin her şey ne kadar güzel olacak. Yarın polise gideriz. Biz sana yardım edeceğiz. Her şey sana yardımcı olmak için.

OLGA Bir şey yapamazdım. Ben uyurken bodruma girmişler. Nereden akıllarına geldi, bilmiyorum.

KURT Dert etme.

OLGA Sabah polise gideceksin. Seni tutuklayacaklar, hayır olamaz.

KURT Dert etme. Yapmam gereken şeyler var. Çekici getir.

ANNE Hans? Hans uyan!

BABA Ne var ne oldu?

ANNE Odada biri var.

BABA Ne?

ANNE Biri var.

BABA Saçmalama.

ANNE Gerçekten. Işığı yak.

BABA Hı. (Işığı yakar) Burada ne arıyorsunuz?

ANNE Siz miydiniz?

BABA Konuşmak mı istiyorsunuz? Geç oldu.

ANNE Konuşmak istemiyorlar Sadece bakıyorlar.

BABA Mutfağa gidelim.

ANNE Balmumu heykel gibiler.

BABA Bornozumu giyeyim.

KURT Tut onu.

KURT (Alıntı yapar) "Yeryüzü ile üzerindeki her şey ateş

tarafından yargılanacaktır. Ateşin akli vardır ve şeylere hükmeder. Her şey yaklaşan ateş tarafından yargılanacak ve yakalanacaktır." Oturmak istiyorum.

PAUL Kundaklama hakkındaki konuşmalarını duydum Hatta dumanı tütüyor , kokusugeliyordu. Artık benim için her şey apaçık ortadaydı. Kül dolu çöp torbasına baktığımda içinin benim eşyalarımın olduğunu gördüm, yakılan binaların Olga ile Kurt'un işi olduğunu anladım. Ailesine evde benzin kokuyor demiştim, hepsi bu. Zaten ondan sonra da olan oldu. Binaları birlikte tutuşturduklarını biliyordum. Olga öylesine titriyor, gözlerini öyle hızlı kırıştırıyordu ki, neredeyse ben yaptım diye yüzüme haykıracaktı. Ben onun Kurt'un yanında olduğunu anlamıştım. Ama tek kelime etmedim.

OLGA Bir şeyler söyle.

KURT Canım konuşmak istemiyor.

OLGA O kadar sessiz ki.

KURT Buna katlanmalısın.

OLGA En kötüsü de, herkes uykuya daldıktan sonra. Kendi kanımın kafamda dolaştığını duyuyorum. Keşke konuşsalar. Kavga etseler bile iyi. Ama bu sessizlikte uyumaya korkuyorum. Gözlerimi kapıyorum, sağ ve sol göz kapaklarımı açıp kapıyorum, ne göreyim, gardırobun kapakları açılıyor, onlar gardırobun içinde elbiselerimin sağında solunda durup karanlıkta bembeyaz gözlerle bize bakıyorlar.

OLGA Şimdi ne yapacağız?

KURT Hiç. Kapıyı kapatalım.

OLGA Ev o kadar sessiz ki.

KURT Hiçbir şey eskisinden farklı değil.

OLGA Bir şeyler farklı.

KURT Onlar zaten ölmüşlerdi. Şimdi yatıp kaldılar ve yataklarının içine sızıyorlar. Pek bir fark yok.

OLGA Gece tuvalete kalktıklarında duyulan döşeme gıcirtısı yok artık.

KURT Hiçbir zaman olmamıştı ki.

OLGA Konuşmaları, yemek yerkenki, bize bir şeyler söylemek istedikleri zamanki konuşmaları. Şimdi o da yok.

KURT Hiçbir zaman olmamıştı ki. Öyle uzun zamandan beri yoktu ki, ben bile unutmuşum. Çok yakında sen de unutursun her şeyi.

OLGA (*Uykuda sayıklar*) Ölmedi. İyi vuramadın. Vazgeçme. Bitiri işini. Bağırmasın artık. Haydi. Öldüremedin onu. Hâlâ hareket ediyor. Çırpınıyor. Bir kere yumuşak iki kere sert. (*Zil çalar*)

PAUL Selam.

OLGA Paul bu.

KURT Açma kapıyı.

OLGA Belki bize yardım eder.

KURT Benim yardıma ihtiyacım yok.

OLGA Ya benim ihtiyacım varsa.

KURT Bize kimse yardım edemez. Zaten burada yapılacak bir şey yok.

PAUL Olga?

OLGA Evet.

KURT Sus.

PAUL Götürdüler mi Kurt'u?

KURT Evet, de.

OLGA Evet.

PAUL Yalnız mısınız?

KURT Evet, de.

OLGA Evet.

PAUL İçeri girebilir miyim?

KURT Kimse giremez buradan içeri. Söyle ona.

OLGA Ona ne söyleyeceğimi biliyorum.

PAUL Bir şey mi dedin?

- OLGA Hayır.
- PAUL Girebilir miyim?
- KURT Onu içeri alırsan buradaki her şey havaya uçar.
- OLGA Hayır.
- PAUL Kiminle konuşuyorsun? İçerde biri mi var?
- OLGA Hayır.
- PAUL Ne oldu. Geleyim mi?
- OLGA Hayır.
- PAUL Peki daha sonra gelsem?
- OLGA Olur.
- KURT Hayır. Neden olur dedin?
- OLGA Ne bileyim ben. Kendimi kötü hissediyorum. Gitti mi?
- KURT Evet.
- KURT Bir insan öldüğünde, ölü olur artık. Soğuktur. Ve diğerleri de onu alıp içinde yanacağı bir ateşe atmanın en iyisi olduğunu bilirler. Kendini yemeyeni yerler, kendini yakmayanı yakarlar.
- OLGA Kurt.
- KURT Efendim.
- OLGA Karnım aç.
- KURT Kilere bak.
- OLGA Hiçbir şey yok orda.
- KURT Su iç. Ben dünden beri öyle yapıyorum.
- OLGA Uzun süre hep su içemezsin. Yoksa boğulursun.
- KURT Çok uzun sürmeyecek zaten.
- OLGA Buranın havası çok kötü. Beni hasta ediyor.
- KURT Buna katlanmalısın. Ben sana katlanıyorum.
- OLGA Ama çok uzun sürmesin bu. Yoksa birbirimizi yeriz.
- KURT Bunun ne işi var burada?
- OLGA Ben içeri aldım. Senin uyduğunu sanmıştım.
- PAUL Annenizle babanız nerde?
- KURT Gittiler.

- OLGA (*Aynı anda*) Yatak odasındalar.
- PAUL Bu saatte uyuyorlar mı?
- OLGA Hayır.
- KURT (*Aynı anda*) Evet.
- PAUL Ne demek oluyor bu? Onlarla konuşabilir miyim?
- KURT Hayır.
- PAUL (*Seslenir*) Hans? Nereye gitti bunlar?
- OLGA Gittiler.
- KURT (*Aynı anda*) Onları kimse uyandıramaz artık.
- OLGA Midem bulanıyor.
- PAUL Şu halinize bakın. Ne pis kokuyór burası. Hiç pencere açmaz mısınız siz?
- KURT Buraya hiçbir şey giremez. Her taraf kapalı.
- OLGA Çıkar beni buradan.
- PAUL İyi ama neden? Neler dönüyor burada?
- KURT Onlar seni de ele geçirdiler işte.
- PAUL Kimler?
- OLGA Beni de götür, burası sağlıklı bir yer değil artık.
- KURT Seni de ele geçirdiler işte.
- PAUL Ben annen-babanla konuşmak istiyorum. Hem de hemen şimdi.
- KURT Yatak odasına git de kaldır onları.
- PAUL Tabii hemen gidiyorum. İkiniz de aklınızı oynatmışsınız.
- OLGA Kurt.
- KURT Kapa çeneni. Madem bu kadar güçsüzsün bari çeneni kapa. Defol git onunla. Ben başımın çaresine bakarım.
- (*Paul kireç gibi bir yüzle geri döner*)
- OLGA Kurt öldürdü onları. Elinde çekiçle sessizce yaklaştı, ikisini de hakladı. Polise götürmelerini istemediği için. Ben engel olamadım, beni odama kilitledi, uzaktan seslerini, çığlıklarını duyuyordum, elimden hiçbir şey gelmedi, kapıyı yumrukladım, sonra Kurt

geldi ve beni dövdü, beni hapsetti buraya, günlerdir tek lokma yemedim. Çıkar beni buradan, her şey bit-sin artık. Çok hastayım ben.

PAUL Gel. (Onu dışarı çıkarır)

KURT Gidin. İkiniz de. Polisinize de haber verin. (Sesle-nir) Bir hataydı Olga, sen bir hataydın. Tek başıma kalmalı, tüm bağlantılarımı kesip her yeri tıkamalı-yım, sımsıkı sarıp paketlemeliyim.

(Bir siirî benzin bidonu ard arda öne doğru taşır ve salme-ye döker)

İşte doğumum: Annem benim bacalarının arasında baş aşağı sallandığımı gördü, önce yandan sonra da burnumun dikine yöneldim hedefe. Birden bire dört ton hafiflemiş hissetti kendini. Sonra büyük bir güç onu yukarı çekti, 43 saniye süreceğini biliyordu, bu yüzden 43 saniyeyi saydı annem. Serseri kurşun sandı. Aniden uzun bir ışık oluştu, annem koskoca yus-yuvarlak bir hava kütlesi gördü. Sanki bir gezegenden bir parça kopmuş onun üstüne geliyordu. Basınç dal-gaları onu yukarıya fırlattı, hemen sonrasında ikinci bir dalganın geldiğini sandı. Sonra, artık bir daha gel-meyeceğini düşündü. Her tarafında alevler vardı, say-ılamayacak kadar çoktular. Aniden bir duman kule-si yükseldi, ortası alev kızılı rengindeydi, yukarı doğ-ru birbirlerini itiyorlardı, sanki tavana çarpıyorlardı. Bu benim doğumumdu. Her şeyi kafama kaydettim.

(Üzerine benzin döker, kibrit kutusundan bir kibrit çıkarır ve yakar)

SON

KOLAY ALEV ALAN MATERYAL

Marius von Mayenburg

“İnsan, kolay alev alan bir materyaldir,” diye yazdı bir kâğıda doktorlar, ona bunun ne anlama geldiğini soruyor-lar. Yanmalı, her mevsim yanmalı, ama Noel geldiğinde odalardaki ağaçlara mumlar asıldığı zaman, o zaman kötü oluyor, her yerde her dükkânda bir orman yangını, her yanda titrek mum ışıkları, işte o zaman bakışlarını nereye kaçıracağını bilemiyor. Sonra şehirde yangınlar çıkıyor, her yerde ve her gün, hatta bazı günler iki kez. Gazetede ya-bancı bir ülkede bir evin yandığını, bir ormanın alevler içinde kaldığını, bir benzin istasyonunun ateş bulutları içinde patladığını okuduğunda, ben daha iyisini yaparım, diyor sakin sakin. Kafasındaki saçlar yanmış, yüzü açık bir yara gibi, yemek yerken ağzında lokmalar taş gibi oluyor; dili yanık, ispirto içiyor ve “Ben ateş yutucuyum,” diyor, “size ateşi getiren ilk insanım ben”. Şehirde dolaşüyor ve çatılara bakıyor. Tek gözü yok, gözünü çıkarmışlar çünkü, öteki gözüyle bakıyor. Az kalsın yakalayacaklardı onu, bir bodrumda, evi yakmıştı, merdivenleri arkasında bırakmış-tı, yeterliydi aslında, ev yarına ayakta bile kalmayacaktı, ama bidonda daha benzin vardı, döktü, alevler arttı, bidonu salladı, damlalar fırladı içinden ve havada parladı, tam o sırada arkadan bir el boğazını kavradı sağ elindeki bıça-ğı gözünün üstünde tutuyordu. “Yakaladım onu, ateş se-menderini,” diye kulağına doğru kükredi bir ses, “yakala-dım, burası yanıyor, dışarı”. Ve onu merdivenlerden yuka-rı sürüklemeye çalışıyordu, aniden bütün gücüyle kafasını geriye doğru itince, ötekinin burnu darmadağın oldu, bir-likte merdivene düştüler, bıçak yanağından aşağı kaydı ve gözüne saplanıp kaldı. Bağırды ve dışarı çıktığında yumu-

şak bir şeye bastı. Yine ispirto içti, iki gün boyunca baygın yattı, kendinde geldiğinde yine içti. Sonra üstünü giydi ve kimsenin zavallı bir ateş yutucuya kundakçı gözüyle bakmadığı bir şehre gitti; doktor gözünün içinde kalan parçaları çıkardı. Cam göz kalmamıştı elinde, göz çukuru dikildi, bir hafta ateşi düşmedi, hap içti. Geceleri bodrumda kömürlerin üzerinde uyuyor, gündüzleri dolaşüyor ve sigara içiyordu. Bir yangın çıktığı zaman hemen bir gazete alıyor ve neresi yanmış, kim yakmış, bir türlü yakalanmayan ateş semenderi hakkında neler yazılmış, onları okuyordu. Her gazete bir sonraki yangının fünüyesiydi. Alanlarda duruyor ve ateş bulutları püskürtüyordu gökyüzüne, vücudunu meşaleyle yeniliyor, ateşi ağzında söndürüyordu, insanlar para veriyorlardı ona, bir sonraki ispirtosu için. Sonra içinde insanlarla bir ev tamamen yanıyor, kurtulan olmuyor, o ise kalabalığın içinde duruyor ve insanların nasıl yanarak pencereden atladıklarına ve çılgınlık attığına bakıyor.

"Bunu kökten hallettim," diyor. Kimse duymuyor sesi ni, huzursuz ve yorgun, ertesin gün ölenlerin ismini okuyor, ateş semendera aranıyor ve elyazısından ipucuna ulaşmaya çalışıyorlar. Tek gözlü ve yangınlar çıkaran birini tespit ediyorlar. Geceleri diz boyu ateş denizi içinde dikiliyor ve bağırıyor: Ben burada kalıyorum, yanıp kül oluyorum ve yok oluyorum, o zaman her şey geçip gidiyor. Ama sonra pencereden atlıyor ve bir saçakta kendinden geçmiş dikiliyor, alevler iyice yükseldiğinde yuvarlanıyor ve canlı olarak çıkıyor oradan. Sonraki birkaç gün boyu bodrumda kalıyor. Sonra yine gözleri yukarıya, çatılara bakarak şehirde dolaşiyor. Kazan dairesinden başlıyor, kökten halletmek için, örtülerin altında unutulmuş eşyalar buluyor, havlular, mayolar, ceketler, şallar, hepsinin üzerine benzin döküyor, alevler ahşap kaplamayı sarıyor ve o yine caddede. Bunu şimdiye kadar kimse başaramamıştı, yüzme ha-

vuzu yanıyor. Devasa buhar bulutları yükseliyor göğe. Yanan duvarı karanlıkta güçlü fenerlerle aydınlatıp söndürdüklerinde, o uzaklaşıyor. Mavi bir ışık, külle kaplı kararımış yüzünü aydınlatıyor, ter yüzünde açık renk çizgiler çiziyor. Duvara yaslanıyor, bekliyor. Alçak sesle gülüyor, annemin sık sık yaptığı gibi bir kibrit yakayım, ormanları yakayım, annemi yakayım, kafamda yangınlar var. Ağlıyor.

"Kronik piromani'yi terapiyle iyileştirmek zordur," diyor başhekim, Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesinde. Daha sonra yanıkları iyileşiyor ve vücudu normal kilosuna ulaşıyor. Konuşmuyor, pencereden bakıyor ve bütün gün gazete okuyor. Sakin bir hasta. Doktorlar, üzerinde, "İnsan kolay alev alan bir materyaldir," yazılı bir pusula bulmuşlardı. Ateşle karşılaşan teninde farklı oluşumlar görülüyordu: kızarıklıklar, kabarcıklar, alt derinin yanması ve kas ve kemiklerin kömürleşmesi. Ölüm tehlikesi yanık bölgelerinin durumuna göre farklılık gösterir. Eğer yüzü ya da cinsel organı yanmışsa, bu sırttaki yanıktan daha tehlikelidir. Eğer insan vücudunun büyük bir bölümü ateşe maruz kalmışsa, o zaman yalnızca deri yanmaz, bütün vücut hastalanır, bu hastalığa yanık denir. Ateşin değdiği bütün bölgede ıslak bir yara oluşur. Kan serumu yanık kabarcıklarını toplar, sıvı bütün vücuttan dışarı çıkar, alyuvarlar kan damarlarının içinde kalır, pıhtılaşan kan damarlarda daha yavaş akmaya başlar, kalp organlara yeterli kanı pompalayamaz; bir dolaşım krizi, bir şok oluşur. Eğer yanan kişi bu dönemi atlarsa, yanan albüminin ortaya çıkardığı toksitlerin yol açtığı zehirlenmelere maruz kalır. Yemek yemek istemez, ateşi vardır, her tür enfeksiyona açıktır. Yanan kişi bu aşamayı da atlarsa, o zaman hayatını devam ettirme olanağına kavuşur.

İkincisi. İnsan kolay alev alan bir materyaldir. Oda yangınlarında çekilmiş fotoğraflar vardır: sandalyenin

üzerinde oturmuş iki bacak ve sandalyenin oturma yerinde bir kül yığını tütmekte. Mobilyalar ve odanın diğer tarafları hasara uğramamıştır; bu yüzden buna, oda yangını demeyip insan yangını demek fayda vardır. Bu tür fotoğraflar toplumu huzursuz etmektedir. Kimse evine gelip terlikleri ayağında yanmış bir çift bacağı tüten bir sandalyede görmek istemez. Bu yüzden bu olguya Amerika'da *spontaneous human combustion* denir; bu, bir araştırma birliği tarafından araştırılır. Belirli koşullar altında insan bedenindeki kimyasal sürecin, fermantasyon sürecinin, buharlaşma sürecinin benzerlik taşımasından yola çıkılır. Ama aradaki fark, *spontaneous human combustion*'da barsaklarda yanık oluşur, bu giderek yayılır ve dokuyu yok eder, yüzeye çıkar, böylece yangın içten dışarı doğru bir yol izler. *Spontaneous human combustion* Araştırma Komisyonu, bu kimyasal sürecin nasıl bir süreç olduğunu, nerede başladığını, hangi koşullar altında sürdüğünü, bundan nasıl korunulması gerektiğini, bir yudum suyun ateşi durdurup durduramayacağını araştırır.

Üçüncüsü. İnsan kolay alev alan bir materyeldir. Bir kere alev aldı mı bir daha kolay kolay söndürülemez. Her şey yanıp kül olur, zavallı çocuğun saçları ve derisi tamamen yanar, bir kül yığınına dönüşür, yanında bir çift güzel ve hoş ayakkabı. Minz ile Maunz, minikler oturup ağhyorlar, "Miyav miyav, nerede annem babam, nerede?" O gülüyor, doktorlar birkaç yıl sonra dosyalarına yazıyorlar, okuyor ve yazılanları kendine mal ediyor. İlgisini çeken yalnızca ateş hakkında yazılan metinler. Burada *piromanik* bir sorunun yansıması var mı yok mu, açık değil. Tek gözüyle dışarıya çatılara bakıyor ve bir sigara yakıyor.

(Oyunun program dergisinden)

MAYENBURG ve ŞİDDETİN YÜZLERİ

Sibel Arslan Yeşilay

Tıpçı bir ailenin çocuğu olan **Marius von Mayenburg**, Münih'te lise eğitimi sırasında okul tiyatrosunda oynar, oyuncu olmak ister. Yazdığı bir mektup üzerine **Dieter Dorn**, "gözünü korkutmak amacıyla" prova izlemesi için onu genel sanat yönetmeni olduğu Münih Kammerpspielle'ye davet eder. "Hiç de gözümü korkutmadı gördüklerim. Ama tiyatrodaki oyuncuların fazla etkili olmadıklarını gördüm. Oyuncu tiyatrodaki bir bütünün yalnızca bir parçasıydı," diye düşünerek rejî eğitiminin kendisine daha cazip geldiğini anlar. Ama yine de Münih'te Eski Alman Dili ve Edebiyatı Bölümünde okur bir süre. Sonra Berlin'e taşınır ve Sanat Yüksekokulu'nda Dramatik Yazarlık Bölümüne yazılır. "O zamana kadar kısa öyküler filan yazmıştım, ama öykülerimi diyalog biçiminde yazmaya cesaret edememişim. Aslında oyun yazarlığının öğrenilecek bir şey olduğuna da inanmıyordum." Ama sınıftaki sekiz öğrenciyle birlikte sürekli yazıp okuyarak ve yazılanları eleştirerek son derece yararlı bir eğitimi dönemi geçirir. **Tankred Dorst** hocaları arasındadır. Daha sonra Deutsches Theater'ın Baracke biriminde **Thomas Ostermeier**'la çalışmaya başlar. Ostermeier'in Schaubühne'ye Genel Sanat Yönetmeni olmasıyla birlikte dramaturg ve oyun yazarı olarak Schaubühne'de çalışmaya başlar.

"Bir oyun yazarken modern mi değil mi diye düşünmem. Benim eski gelenekten gelen yazarlardan farkım, olayı bütün fikir ve ideolojilerle birlikte ortaya koymam. Bence yeni dramaturji herhangi bir ideolojiye gereksinim duymuyor. Yazmanın modu değişti artık. Çatışmalar gösteriliyor ve insan bedeni bunun anahtar motifi. Benim amacım çok etkisi yaratmak değil. Aslında ben korku yo-

luyla bunun sebeplerini ortaya koymak istiyorum. Bu arayış sırasında da hiçbir ilacın kâr etmediği şiddetle yüz yüze geliyor insan. Şiddetin kaynağına inmeye çalışırken en kötü ihtimalleri göz önüne alıyorum," diyen Mayenburg, ilk oyunundan itibaren oyunlarında şiddet temasını ele alır; kahramanları insan doğrayan, öldüren, kundaklayan kişilerdir: "Benim için önemli olan oyun kişilerinin kendileriyle çatışmaları, temel çatışmanın da bu çatışmadan çıkması önemli, yani dış etkilerin değil, içsel çelişkilerin çatışmaların ön planda olması önemli."

Bu yüzden onun kahramanları kendi kendilerinin tutsağı olmuş insanlar. İsteseler de istemeseler de, öteki insanlara karşı ve sonunda da kendilerine karşı şiddet kullanıyorlar. Çünkü başka bir çözüm yolu yok önlerinde.

OYUNLARI

"Haarmann"

İlk oyunu olan *Haarmann*, Weimar Cumhuriyeti dönemi Almanyası'nda 27 erkeği öldürüp parçalayıp yiyen Fritz Haarmann adlı seri katilin öyküsünü anlatır. Eşcinsel muhbir Haarmann, idam edildiği 1925 yılına kadar, sekiz yılda Hannover'de iki düzine erkeği öldürür. Kurbanlarını evine götüren katil, aşk sarhoşluğu içinde girtlaklarını ısırarak öldürür, cesetleri parçalara ayırır ve gıysilerini satar. Mayenburg, bir çeşit belgesel oyun gibi yazdığı bu metinde Haarmann'ın öyküsünü, dürtülerinin sonucu olarak yansıtır: Onları kendimden korumak istedim, çünkü ne yapacağımı biliyordum, sonra öldürmek zorunda kalacaktım, biliyordum. Onlara söyledim, yalvardım, gidin diye, bana gelmeyin, diye.

Duygusuz bir merhametsizliği bir seri katilin portresini çizerek anlattığı oyunda Mayenburg, aynı zamanda savaş sonrası dönemin de panoramasını çizer. Yemek ve giysinin çok değerli olduğu zamanlardır. Erkekler Haar-

man'ın evine yemek yiyebilmek için giderler. Komşuları bir şey fark etmemiş gibi davranırlar. Çünkü Haarmann'ndan çekinirler.

Mayenburg oyunda Haarmann'ın cesetleri kesip biçtiği vs. korkunç faaliyetlerini yansıtmaz. Bunun yerine şiddet eylemlerini körükleyen koşulları anlatır.

"Ateş Yüzlü"

Şiddet ve iç çatışmanın yanı sıra kullandığı montaj tekniği ve soğuk, mesafeli dil, yazarın diğer oyunlarında da göze çarpar. Mayenburg, artık oyunlarında kendi kuşağının gerçekleriyle yüzleşmeye başlar. İkinci uzun oyunu olan *Ateş Yüzlü*'de aile odak noktasındadır.

"Beni ilgilendiren konuları en iyi aile çevresinde anlatabiliyorum: İnsan karşısındakilerle arasına nasıl mesafe koyar, nasıl bütün bağlarından kurtulur, ya da insan ne dereceye kadar toplumsal bir varlıktır."

Kurt, tüm tutkusu ateş olan, Heraklit okuyan ve evde bomba imal eden bir gençtir; okul, kilise, atölye gibi toplumsal kurumları kundaklar. Anne oğlunun durumundan endişe eder, ama baba onu sakinleştirir. Korkulacak bir şey yoktur, ergenlik bütün bu şiddeti açıklamaya yetmektedir. Anne-baba anlayışlı olmaya çalışırlar, ancak hiçbir şey anlamazlar. Kurt kendi dünyasında yaşamaktadır. 'Benim dışımdaki herkes düşmandır,' ilkesini benimser. Ayrıca hayat felsefi her şeyin günün birinde ateşe dönüşeceği yönündedir. Bağlı olduğu tek kişi ablası Olga'dır. Ensest bir ilişkiye girdiği Olga'yı, ablasının sevgilisi Paul'den kıskanır. Baba, Kurt'un da Paul gibi olmasını ister, çünkü Paul yetişkinler dünyasına uyum sağlamıştır. Bütün ailenin toplandığı masanın başında bir yemek sahnesiyle başlayan oyun iki kardeşin anne-babalarını öldürmeleri ve Kurt'un kendini yakarak intiharıyla sona erer.

Mayenburg iki kardeşin bu hunharca yok etme dürtü-

sünü son derece sakın bir dille anlatıyor. Uç noktadaki çatışmaları yansıtırken iletişimin de tümüyle koptuğunu gösteriyor. Yazar oyunu oluşturan 94 kısa sahneyi, hem çocukların hem de aanne babasının farklı bakış açılarını yansıtacak şekilde yerleştirmiş. Bir istisna dışında monologlar Paul, Kurt ve Olga'nın. Ama suç nedir, sorusuna açık bir yanıt verilmiyor.

Son derece anlayışlı, liberal bir aileye suçu yüklemek o kadar kolay değil, ama onları suçtan büsbütün arındırmak da... Bütün suçu ergenliğe yüklemek de olmuyor. Oyunun kalitesi burada ortaya çıkıyor: Mayenburg yalnızca olan biteni gösteriyor, yargılamıyor. Bir öğretmen edasıyla parmağını uzatıp ahkâm kesmiyor. Mayenburg, *Ateş Yüzlü*'de şiddeti, içeriğine uygun bir biçimle ortaya koyuyor. "Ben soyut tiyatroyu sevmiyorum. Eğer insan bir oyun yazıyorsa, sadece tiyatroyu düşünmelidir; kahramanlarını açıklamaya, ya da çözüm sunmaya kalkıştığı anda, seyirci izlediklerinden farklı şeyler düşünmeye başlar. Sunulan her çözüm seyirciyi oyundan uzaklaştırır."

Mayenburg, *Ateş Yüzlü*'deki kısacık sahneler, zaman-mekân atlamaları, kısa cümlelerden oluşan nefes kesici bir tempoyla iyice soğutulmuş bir harareti, acımasızca ekonomik bir dil kullanarak yansıtır. Gençlerde şiddetin ortaya çıkışını ele alan dışavurumcu, etkileyici, yürek burkan ve yaralayan bir metin *Ateş Yüzlü*. Aynı zamanda yetişkinliğin eşiğindeki gençler hakkında ahlaki olmayan bir oyun.

"Messerhelden" (Bıçak Kahramanları)

Bu oyun, mezbahada büyüyen iki genç kızın öyküsünü anlatır.

"Fraulein Danzer" (Bayan Danzer)

Bu oyunda sosyal danışman bir kadın bir küçük burjuva ailesinde şiddete kurban gider.

"Monsterdaemmerung" (Canavarın Çöküşü)

Bu oyunda, ünlü transplantasyon uzmanı Schrumf'un, kadavra parçalarından yapay insan Michael'i yaratmasını ve Michael'in yaratıcısına karşı şiddet kullanmasını anlatır.

"Parasiten" (Asalaklar)

Oyun, içinde yaşadıkları güç koşulları zavallıklarının bahanesi olarak göstermeye çalışan, kendilerine acıyan toplumun kıyısındaki insanları ele alır. Diğer oyunlarına göre daha az şiddet vardır bu oyunda. *Parasiten*'de bedensel şiddetten çok sözel şiddet hüküm sürer. Ringo, bir kaza geçirdiği için tekerlekli iskemleye mahkûmdur. Kız arkadaşı Betsi bakar Ringo'ya. Betsi'nin kız kardeşi Friderike ise Petrik'ten hamiledir ve sinir krizleri geçirmektedir. Petrik ise Friderike'nin intihar girişimlerinden bıkmış, evde beslediği yılanıyla geçirir bütün vaktini. Ringo'yu sakat bırakan Multscher de vicdan azabından sık sık ziyarete gelir.

Parasiten'in kahramanları için hayat çekilmezdir, sosyal yardımın dışında birbirlerinden hoşlanmasalar da birbirlerine ihtiyaç duyarlar. Kaçış yolu olmayan bir kısır döngü içinde sürer hayatları.

Ateş Yüzlü'de olduğu gibi ötekilere yönelik bir şiddet yoktur burada; asalakların şiddeti kendilerine yöneliktir. Ama şiddetin de birçok farklı yüzü vardır, aşağılama, alay etme, suçlama yoluyla herkes birbirine dilsel işkence uygular.

Yazar bu oyunda da yalnızca durumu gösteriyor, yargılamıyor. *Parasiten*, Enda Walsh, Sarah Kane ve Mark Ravenhill çizgisinde bir oyun.